

ΣΑΒΒΑΤΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

ΤΕΥΧΟΣ Α'. Αριθ. 3.

Σάββατον 24/5 Ιανουαρίου 1878.

Τιμή 3 χαρτόγρασα.

Κωνσταντινούπολις, 23/1 Ιανουαρίου.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ.

Αύθμερόν τῆ ἐκδόσει τοῦ τελευταίου ἡμῶν φύλλου αἱ εὐρωπαϊκαὶ ἐφημερίδες ἐκόμισαν τὸ κείμενον τῆς περὶ μεσολαθήσεως ἐγκυκλίου τοῦ Σερβέρ πασσᾶ εἰς τοὺς παρὰ ταῖς μεγάλαις δυνάμεσιν ἀντιπροσώπους τῆς Υ. Πύλης, ἐγκυκλίου φερούσης ἡμερομηνίαν 30/12 δεκεμβρίου 1877. Ἀναλύσαντες ἤδη αὐτὴν ἐν τοῖς προηγουμένοις φύλλοις περιττόν νομίζομεν νὰ πράξωμεν τοῦτο διὰ μικροτέρων, ὅσα μάλιστα οὐδαμῶς ἢ ἐγκύκλιος αὕτη ἠδυνήθη νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις μεσολαθήσεως καὶ εἰρήνης.

Ἐκ τῶν εἰς αὐτὴν διαφόρων ἀπαντήσεων τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων θετικῶς γινώσκεται ἢ τῆς αὐστριακῆς κυβερνήσεως, ἐπιδοθείσης εἰς τὴν Ὑ. Πύλην τὴν παρασκευὴν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος. Διὰ ταύτης ὁ κόμης Ἀνδράσσου ἐδήλου ὅτι δὲν ἐθεώρει τὴν ἐγκύκλιον παρέχουσαν ἀποχρῶσαν βᾶσιν εἰρήνης πρὸς μεσολαθῆσιν, ἐπεφυλάσσετο δὲ διὰ τὴν Αὐστρουγγαρίαν τὸ δικαίωμα τοῦ μετασχεῖν ὡς ἐγγυήτριαν δύναμιν εἰς τὰς πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ πολέμου διαπραγματεύσεις. Ὁμοίαι λέγεται ὅτι ἐγένετο καὶ ἢ τῆς Γαλλίας ἀπάντησις θεωρούσης ἐπίσης τὴν τουρκικὴν ἐγκύκλιον ὡς μὴ παρέχουσαν βᾶσιν διαπραγματεύσεων δίδουσαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Ἡ Ἰταλία ἀνέμενε τὰς ἀπαντήσεις τῶν ἄλλων δυνάμεων ὅπως ἀποφανθῆ, ἢ δὲ Γερμανία καθαρῶς καὶ ἁπλῶς ἀπεποιεῖτο πᾶσαν μεσο-

λάθῃσιν, καὶ τοῦτο πρὸς αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς εἰρήνης, καὶ συνίστα τὴν ἄμεσον καὶ χωριστὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν δύο ἐμπολέμων. Μάτην ἢ Ἀγγλία προσεπάθησε νὰ ἐπισπᾶσθαι εἰ μὴ πᾶσας ἀλλὰ τινὰς τοῦλάχιστον τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς θεωρίαν, ὅτι ἡδύνατο ἡμειπιστήμως καὶ ἐμπιστευτικῶς ν' ἀνακοινωθῆ ἢ τουρκικὴ ἐγκύκλιος εἰς τὴν Ῥωσσίαν ὅπως γνωσθῶσιν αἱ ἀποφάσεις καὶ προθέσεις αὐτῆς ὡς πρὸς τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης.

Μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο νουκᾶγιον ἐγνώσθη ὅτι ὁ Σουλτάνος, κατ' εἰσήγησιν τῆς Ἀγγλίας, ἤτήσατο τὴν μεσολαθῆσιν αὐτῆς διὰ νέας αἰτήσεως, ἐν ἧ ἐτίθεντο βᾶσις εἰρήνης ἢ ὑπὸ τῆς Τουρκίας ἀποδοχῆ τοῦ προγράμματος τῆς συνδιασκέψεως, ἢ ἐπανόρθωσις τῶν μεθοριῶν ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἢ ὀριστικὴ διακρῦθμισις τῶν ζητημάτων τῆς ἐλευθεροπλοίας τῶν πορθμῶν, τῆς Ῥωμανίας, τῆς Σερβίας καὶ τοῦ Μαυροβουνίου ὑπὸ τῶν συνυπογραψῶν τὴν παρισινήν συνθήκην δυνάμεων. Τὸ διάβημα τοῦτο τοῦ Σουλτάνου γνωσθὲν ἐν Λονδίῳ τὸ παρελθὸν σάββατον ἐπεκροτήθη ὁμοθυμῶς σχεδὸν ὑπὸ τοῦ τύπου καὶ ἄπλετον προῦκάλεσεν ἐνθουσιασμόν, οὗ ἀποτελέσματα ἐγένοντο ἢ συγκρότησις μεγάλου συλλαλητηρίου, ἢ ἐπικράτησις τῶν φιλοπολέμων πόθων καὶ ἢ ἐνίσχυσις τῆς πολιτικῆς τοῦ ὑπουργείου. Ἀναπόδραστος παρὰ πάντων σχεδὸν ἐθεωρήθη ἢ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ῥωσσίας ῥῆξις, ἐὰν ἢ τελευταία αὕτη δύναμις ἀπεποιεῖτο τὴν μεσο-

λετο υπό του πρακτορείου Χάβας ότι η βασίλισσα Βικτωρία απέφηνετο ὀριστικῶς ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τὸν λόρδον Βήκονσφιλδ ότι τοῦ λοιποῦ ἀποβαίνει ἀναγκαστικῶς ἐντονος ἐνέργεια πρὸς προστασίαν τῶν ἀπειλούμενων ἀγγλικῶν συμφερόντων καὶ ἐπέμεινεν ὅτι ἀνάγκη πλήρους συμφωνίας μεταξύ πάντων τῶν ὑπουργῶν ἐν τῷ σοβαρωτάτῳ τούτῳ ζητήματι. Ἐπιπροσετίθετο μάλιστα ὅτι τὸ ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον προτιθέμενον τὴν αἴτησιν πιστώσεων παρὰ τῆς Βουλῆς δι' ἐνδεχομένην ἐνέργειαν θὰ προέβαινε καὶ μέχρι διαλύσεως αὐτῆς ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, καὶ προηγέλλετο ὅτι ἡ βασίλισσα ἐν τῷ ἐναρκτηρίῳ αὐτῆς λόγῳ θὰ κηρύξει ὅτι ἀδύνατον ἡ Ἀγγλία ν' ἀποδεχθῆ διευθέτησιν τῶν ἐν Ἀνατολῇ ἄνευ αὐτῆς, ἐὰν μάλιστα τροποποιηθῶσιν αἱ συνθήκαι, ὧν μετέσχεν. Ἐγνωστοποιεῖτο ταυτόχρονως ὡσεὶ σάλπισμα πολέμου ὅτι ὁ ἐν Πλυμούθῃ ἀγγλικὸς στόλος διετάχθη νὰ ἦναι ἕτοιμος πρὸς ἀπόπλουν τῆ 5/17 ἰανουαρίου, ἧτι αὐθημερὸν τῆ συγκάλεσι τοῦ Κοινοβουλίου.

Τούτων ἐν Ἀγγλίᾳ γινόμενων, ἅπας ἀφ' ἐτέρου ὁ βρωσσικὸς τύπος καὶ αἱ κοινωνικαὶ ἐν Ῥωσίᾳ τάξεις ἀπεφαίνοντο κατὰ πάσης μεσολαθῆσεως καὶ ὑπὲρ χωριστῆς εἰρήνης ἐκπληρούσης τὸν σκοπὸν τοῦ πολέμου καὶ ἰκανοποιούσης τὰς μεγάλας θυσίας τῆς Ῥωσίας. Πρὸς τὸ γενικὸν τοῦτο αἶσθημα τοῦ λαοῦ συμφωνος ἐφάνη καὶ ἡ βρωσσικὴ κυβέρνησις, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος πρὸς ἐπιτροπὴν τῶν προκρίτων ὁμιλῶν καὶ τὸν λόγον ποιούμενος περὶ τῶν μεσιτικῶν ἀποπειρῶν διεκήρυττε τὴν 13/25 ὅτι ἡ Ῥωσία τεθωρακισμένη ἐστὶ κατὰ πάσης ἐπεμβάσεως εἰς τὴν ἐν Ἀνατολῇ ὑφ' ἑστῶσαν πάλιν.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγλία ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν βρωσσικὴν κυβέρνησιν τὴν τελευταίαν πρὸς αὐτὴν αἴτησιν τῆς Πύλης περὶ μεσολαθῆσεως καὶ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς, ἐπιμένονσα ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς εἰρήνης καὶ καταδεικνύουσα ὅτι μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Τουρκίας ἀποδοχὴν τοῦ προγράμματος τῆς συνδιασκέψεως τῆς Κων-

σταντινουπόλεως, ὁ σκοπὸς δι' ὃν ἐγένετο ὁ πόλεμος ἐξετελέσθη καὶ οὐδεμία ἔλλογος ὑφίσταται αἰτία πρὸς παράτασιν αὐτοῦ. Ταυτόχρονως ἐκoinοποιεῖ τὸ διάβημα αὐτῆς τοῦτο εἰς τὰς συνυπογραφάσας τὴν παρισινήν συνθήκην δυνάμεις, ἐκπράζουσα τὴν ἐλπίδα ἐπὶ τὴν ὑποστήριξιν αὐτῶν πρὸς ἐπίτευξιν εἰρήνης, ἧτις τοσοῦτον ποθητὴ ἔστιν εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς δυνάμεις. Εἰς τὴν διακοίνωσιν ταύτην τῆς Ἀγγλίας ἐδόθη παρὰ τῆς Ῥωσίας ἀπάντησις, ἧς δὲν ἔχομεν εἰσέτι τὸ κείμενον ἢ τὴν ἔννοιαν, ἀλλ' ἧτις ὅπως δῆποτε εἶναι ἀρνητικὴ. Ἡ Ῥωσία, λέγεται, δὲν ἀποδέχεται μεσολαθῆσιν, ἀλλ' εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ διαπραγματευθῆ μετὰ τῆς Πύλης, ἐὰν αὐτὴ αὐτὴ δι' ἀμέσου παρὰ τῆ Ῥωσίας διαθήματος ἐκδηλώσῃ τὸν πόθον αὐτῆς περὶ συνομολογήσεως τῆς εἰρήνης. Ἀγνοοῦμεν κατὰ πόσον δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὰς πληροφορίες μίας ἐνταῦθα τουρκικῆς ἐφημερίδος ἐπιπροσθείσης ὅτι πλὴν τούτου ἡ Ῥωσία ἐδήλωσεν ὅτι τότε μόνον θ' ἀποδεχθῆ προτάσεις περὶ εἰρήνης, ὅταν οἱ νικηφόροι αὐτῆς στρατοὶ τὸν Αἰμόν διαδάντες προελαύνωσιν ἐπὶ τὴν Ἀδριανούπολιν.

Ὅπως δῆποτε ἡ ἀρνητικὴ αὐτῆ τῆς Ῥωσίας ἀπάντησις προὐκάλεσε τὸ ἐναντίον τοῦ προσδοκώμενου ἀποτέλεσμα. Ὡς ἐκ μαγείας ὁ φιλοπόλεμος ὄργασμός ὁ ἐκδηλωθεὶς ἐν Λονδίῳ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος σαββάτου μέχρι τῆς τρίτης ἔπαυσε, τὸ δὲ πολύκροτον τοῦ σαββάτου συλλαλητήριον ὑπὲρ μετὰ σφοδρὰν συζήτησιν ἐλάμβανεν ἐπὶ τέλους τὴν ἀπόφασιν ὅτι «ἐὰν ἡ κυβέρνησις ἀπορρασίῃ τὸν πόλεμον, δέον καὶ τὸ ἔθνος ν' ἀποδεχθῆ αὐτόν» διαδέχονται συλλαλητήρια ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Οὐχὶ πλέον μόνος ὁ Χρόνος καὶ τὰ Ἡμερήσια Νέα ὄργανα ἀνέκθην ὑπὲρ τῆς ἀγγλικῆς οὐδετερότητος τεταγμένα, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐσθιρὸς Ταχυδρόμοι καὶ ἡ Σηματα, ὑπουργικὴν ἔχοντα τὴν χρῆσιν καὶ πολλὴν πικρίαν κατὰ Ῥωσίας πολλὰκις ἐκφράσαντα, ἐθεώρησαν τὴν βρωσσικὴν ἀπάντησιν ἰκανοποιούσαν τὴν Ἀγγλίαν μόνος δ' ὁ Ἡμερήσιος Τηλέγραφος ἔμεινε πιστὸς

θεωρῶν αὐτὴν ἐξυθριστικὴν. Τί τὸ προκαλέσαν τὴν αἰφνιδίαν ταύτην κτεύνωσιν καὶ μεταβολὴν τῶν πνευμάτων δὲν δυνάμεθα εἰσέτι νὰ κρίνωμεν ἀσφαλῶς, καθὰ μὴ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ κείμενον τῆς βρωσσικῆς ἀπαντήσεως· ἀλλὰ δύναται τις νὰ προεικᾶσῃ οὐχὶ ἀλόγως ὅτι ἡ ἀπάντησις αὐτὴ φέρει τὸν τύπον τῆς εὐγενείας καὶ ἀβρότητας, ἐφ' ᾧ διέπρεψαν πάντοτε οἱ ρῶσσοι διπλωμάται, καὶ ὅτι οὐδὲν κατ' οὐσίαν θυσιάζουσα ἰκανοποιεῖ τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τύπου, ὡς τῷ 1871 προκειμένου περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Εὐζέινου.

Καὶ τοῦτο μὲν τὸ ἐντὸς τῆς ληγούσης ἐβδομάδος ἱστορικὸν τῆς μεσολαθῆσεως. Παντοῖαι δὲ καὶ ἄλλαι καθ' ἐκάστην διεδίδοντο φῆμαι, οἷον ὅτε μὲν ὅτι ἐγνώσθησαν εἰς τὴν Πύλην ἐμπιστευτικῶς οἱ ὑπὸ τῆς Ῥωσίας ἀπαιτούμενοι ὅροι, ὅτε δὲ ὅτι ἀνακωχὴ συνωμολογήθη ἢ συνομολογείται ὁσονοῦπω δεκαπενθήμερος ὅπως ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ συνεννοηθῶσιν αἱ ἐμπύλεμοι δυνάμεις περὶ χωριστῆς εἰρήνης. Ἡ τελευταία αὐτῆ φήμη διαδοθεῖσα κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐβδομάδος, ἤρξατο ἐπαναλαμβάνομένη καὶ ἐπ' ἐσχάτων μετὰ τὸ ναυάγιον τῆς ἀγγλικῆς μεσολαθῆσεως, ἐβρέθη δὲ ὅτι ἡ εἰσήγησις ὀφείλεται εἰς τὴν αὐστρουγγρικὴν κυβέρνησιν. Τὸ καθ' ἡμᾶς, πολλῷ εὐχερεστέρην θεωροῦμεν, ὡς ἔχουσι νῦν τὰ πράγματα, τὴν ὀριστικὴν συνομολόγησιν τῆς εἰρήνης ἢ τὴν σύμβασιν ἀνακωχῆς ἧς τῶν ὄρων δυσκολώτατον θεωροῦμεν τὸν καθορισμόν.

Ἐξετάσαντες τὰ τῆς στάσεως τῆς Ἀγγλίας δέον νὰ σημειώσωμεν ἐκ καθήκοντος χρονολογικῶς τὸ παρά τινος ἐνταῦθα φύλλου ἀπροσδοκῆτως ἀγγελεθὲν καὶ ἐπαναληθῆν ὅτι τὸ ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον ἤρξατο μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ διαπραγματεύσεων, αἵτινες ἀπέληξαν εἰς ὀριστικὴν συνεννόησιν καὶ ἀλληλεγυῖαν ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀνατολῇ κρίσεως, κατὰ συνέπειαν δὲ τῆς συνεννοήσεως ταύτης ἡ Ἑλλάς ἀνέστειλε τὰς ναυτικὰς αὐτῆς παρασκευὰς καὶ παρασκευάζει μόνον χερσαίας δυνάμεις πρὸς ἐνδεχομένην ἐνέργειαν μετὰ τῆς Ἀγγλίας.

Ἐὰν ἡ εἰδησις αὐτὴ δὲν ὑποτεθῆ στερουμένη ὑποστάσεως, οὐχ ἦττον ὁμως βέβαιον εἶναι ὅτι χρήζει ἐπικυρώσεως. Τοσαῦτα τὰ περὶ Ἑλλάδος διαδιδόμενα — καὶ φυσικῶς, ἔνεκα τοῦ ἀναποσπάστου τῆς πρεσβυτάτης τῶν ἀνατολικῶν φυλῶν ἀπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος — ὥστε πολλὴ ἀπαιτεῖται ἐπιφύλαξις εἰς τὴν περὶ τούτων κρίσιν. Αἱ εὐρωπαϊκὴ ἐφημερίδες ὀνειρώττουσι καθ' ἐκάστην ὅτε μὲν διακοινώσῃς Τρικούπη περὶ αὐτονομίας τῶν ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν τῆς Τουρκίας, ὅτε δὲ ἐπαναστάσει ἐν Θεσσαλίᾳ· ἀλλ' αἱ ὀνειρώξεις αὐταὶ μετ' οὐ πολὺ ἀποκαλύπτονται κεναὶ καὶ χιμαιρικαὶ καὶ ἔχουσαι τὴν ἀφορμὴν αὐτῶν ἐν ἀπλῇ τινι διαδηλώσει ἐν Λαμίᾳ ἢ ἀλλαχοῦ, ἢ ληστοπραξίᾳ κατὰ τὴν Θεσσαλίαν. Τὸ μόνον ὅπερ φαίνεται ἔχον ὑπόστασιν τινα φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ ἐγκάρδιον τῶν σχέσεων μεταξύ Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος, ὅπερ ἴσως ἔχει τοὺς λόγους αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐξακολουθούσαις διαπραγματεύσεσι περὶ ἀγορᾶς τινῶν πλοίων.

Ἐν Ἰταλίᾳ ἡ ἀπὸ δύο περίπου ἐβδομάδων ἐνσκήψασα ὑπουργικὴ κρίσις ἔληξε, τοῦ κ. Δεπρέτη σχηματίσαντος νέον ὑπουργεῖον, ἐν ᾧ αὐτὸς μὲν ἐπεφυλάχαστο τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, προσέλαβε δὲ ὡς ὑπουργόν τῶν ἐσωτερικῶν τὸν τέως πρόεδρον τῆς Βουλῆς κ. Κρίσπην, οὗ γνωστότατον ἐπ' ἐσχάτων ἀπέβη τὸ ὄνομα διὰ τὴν εἰς Γερμανίαν περιοδείαν αὐτοῦ, ἀφορμὴν παρασχούσαν εἰς τὰς περὶ ἰταλογερμανικῆς συμμάχιας φήμας. Ὁ ὑπουργικὸς οὗτος συνδυασμὸς εἶναι ἰδίᾳ ἀξιοσημείωτος ἐπὶ τῇ ἐνεστώσῃ καταστάσει τῆς Ἀνατολῆς, περὶ ἧς ἐξέφρασε κατὰ τὴν ἐν Βερολίῳ καὶ Βιέννῃ διαμονὴν αὐτοῦ ὁ κ. Κρίσπης ἰδέας λίαν ῥιζοσπαστικὰς. Ἐπανειλημμένας μετὰ τῶν ὑπουργῶν τούτων ἔσχε συνεντεύξεις ὁ τὴν Ἰταλίαν νῦν περιοδεύων κ. Γαμβέτας, εἰς δὲ τὰς ἐπισκέψεις ταύτας ἀποδίδεται μετὰ τινος ὑποστάσεως πολιτικὸς λόγος.

Ἡ παγίωσις τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἡ παῦσις τῶν φύβων

ταῦθα δὲ δραστήρια λαμβάνονται μέτρα πρὸς παρακώλυσιν τούτου. Ἴσως ἐπὶ τούτῳ σχηματίζεται νέος στρατός ἐν Βαϊθούρτ ὑπὸ τὸν τέως ἀρχιστράτηγον τοῦ Ὀρχανιέ Σεβκέτ πασσᾶν. Ἡ ἀνωτάτη ἀρχηγία τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀσίας ὀριστικῶς ἀφαιρεθεῖσα ἀπὸ τοῦ Μουχτάρ πασσᾶ ἀνακληθέντος ἀνετέθη εἰς τὸν Ἰσμαήλ Χακκῆ πασσᾶν. Ὁ τοῦ Βατοῦμ κανονισβολισμὸς ἐξακολουθεῖ ὑπὸ τῶν Ρώσων, ἀλλ' ἀνεὺ ὀριστικοῦ εἰσέτι ἀποτελέσματος.

Ἀπροδοκῆτως ἠγγέλθη ὅτι ἐν τῶν μεγίστων φορτηγῶν τῆς ἐταιρίας Μαχσουσέ ἢ Μερσίνη κατελήφθη ὑπὸ ῥωσικοῦ καταδρομικοῦ μεταξὺ Ἰνεπόλεως καὶ Ποντοπρακλείας καὶ ἀπήχθη εἰς Σεβαστούπολιν. Τὸ πλοῖον ἔφερον ἐκτὸς ἄλλων 700 νεοσυλλέκτους. Τὸ ῥωσικὸν καταδρομικὸν ὀνομάζεται Ῥωσσία.

ΑΣΣΥΡΙΑ ΜΝΗΜΕΙΑ.

Κατὰ τὴν παραδεγεμένην τάξιν, ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν Ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος (*), ἕκαστον τεῦχος αὐτῶν πρέπει νὰ πραγματευθῆται ἐναλλὰξ περὶ ἀσσυρίων καὶ αἰγυπτίων κειμένων, διὰ δὲ τὸ ἀνὰ χεῖρας τελευταῖον τεῦχος ἢ σειρά ἦν τῆς Ἀσσυρίας, ἵνα συνεισφέρῃ αὕτη τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ. Τὸ ἐν λόγῳ τεῦχος δίδωσι λοιπὸν ἡμῖν τεσσαρακἀδεκα ἐξηγήσεις ἀσσυρίων καὶ βαβυλωνίων κειμένων, ἐξ ἧμισείας ἀνηκόντων εἰς ἱστορικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἢ μυθολογικὰς ὑποθέσεις. Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ αὐξήσαντος ἐνδιαφέροντος τοῦ ἀποδομένου εἰς τὴν σειράν τῆς ἐκδόσεως ταύτης οὐ μόνον ἐν Ἀγγλίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ, εὐχαρίστως ἀναγράφωμεν ἐνταῦθα τὰ ὀνόματα τῶν τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης ἐξόχων σοφῶν, ὅσοι τὸ πρῶτον ἦδη ἀριθμοῦνται μετὰ τῶν συνεργασθέντων. Τρεῖς ἀξιολόγους ἐξηγήσεις ὀφείλομεν τῷ διδάκτορι Ἰουλῳ Oppert, τῷ περιφανεῖ γάλλῳ ἀσσυριολόγῳ, μεθ' οὗ συνειργάσθη ἐν τῇ τετάρτῃ ἐξηγήσει καὶ ὁ κ. M. Menant, ὅστις τοῦντεῦθεν ἐξακολουθεῖ συνεργαζόμενος μετ' αὐτοῦ ἐν ταῖς μελέταις ταύταις. Ὁ κ. Sayce, ὅστις λόγῳ ἐπιστη-

(*) Records of the past; being English translations of the Assyrian and Egyptian Monuments. Τῇ ἐγκρίσει τῆς Ἐταιρίας τῆς Βιβλικῆς Ἀρχαιολογίας. Τεῦχος Θ'. Ἀσσυρία κείμενα, ἐν Λονδίῳ. Τύποις Bagster and sons 1877.

μονικῶν γνώσεων καὶ μεγαλοφυίας κατέστη περιβλεπτος ἐν τῷ Τμήματι τῶν Ἀσσυριολόγων, συνεισένεγκε δύο σπουδαῖα ἀποσπάσματα· χαίρομεν δὲ βλέποντες συνεργαζόμενα μετ' αὐτοῦ δύο νέα μέλη τοῦ αὐτοῦ τμήματος, πολλὰς δίδοντα χρηστὰς ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον, τὸν κ. Pinches καὶ τὸν κ. St. Chad. Boscawen. Ὁ ἀποθιώσας Γεώργιος Σμιθ ἐκληροδότηται ἡμῖν ἀξιόλογον ἀπόσπασμα τῶν χρονικῶν τοῦ Ἀσσυρμπανιπάλ, ὅπερ προστιθέμενον εἰς τὰς ἐξηγήσεις τῆς χαλδαϊκῆς ἀφηγήσεως Περὶ τῆς Δημιουργίας τοῦ Κόσμου καὶ τῶν διηγήσεων τοῦ Ἰστάρ καὶ Ἰσδοιμπάρ, κινεῖ οὐδὲν ἥττον τὸ ἐνδιαφέρον ἢ τὴν λύπην ἡμῶν ἀναμνησκομένων καὶ τὰς λοιπὰς ἀπολείας, ἃς ὑπέστημεν κατὰ τὸ βραχὺ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἀποθιώσεως τοῦ κ. Fox Talbot Μ.τ.ς Β.Ε., ὅστις διέπρεψεν ἐν τε τῇ χημείᾳ καὶ τῇ φωτογραφικῇ ἐπιστήμῃ ὅσον καὶ ἐν ταῖς ἀρχαιολογικαῖς μελέταις. Ἡ συλλογὴ αὕτη ἐν συνόλῳ, δυνατὸν εἶπαι, παρήγαγε πλείοτερα κατὰ τὴν σπουδαιότητα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πάσης ἄλλης, ἣτις προηγήθη αὐτῆς. Ἐν πρώτοις ἔχομεν ἐν αὐτῇ ὀλόκληρον τὴν ἐκ Χορσαβὰδ μεγάλην ἐπιγραφὴν τοῦ Σαρχῶν, ἣς τὸ πρωτότυπον κείμενον ἀκριθέστατα ἐξέδωκεν ὁ κ. M. Botta ἐν τῷ συγγράμματι τῷ ἐπιγραφομένῳ Μνημεῖα τῆς Νινεῦς (Monuments de Ninive). Μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν καὶ ἄλλων ἀντιγράφων τοῦ αὐτοῦ μνημείου συμπληρωθὲν τὸ κείμενον ἐξεδόθη ἐν ἔτει 1863 μετὰ γαλλικῆς ἐξηγήσεως ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Oppert τῇ συνεργείᾳ τοῦ κ. M. Menant. Ἐκτοτε διορθώσεις τινὲς ἐκρίθησαν ἀναγκαστικαί· οὕτω δὲ διασκευασθεῖσα κατὰ τοὺς παραδεγεμένους κανόνας παρὰ τοῖς Ἀσσυριολόγοις, καὶ κατὰ τὸ ἐνὸν διορθωθεῖσα ἢ ἀγγλικῆ ἐξηγήσις ἐξεδόθη πλήρης.

Ἀφηγούμενος τὰ ἀνδραγαθήματά του ἢ ἐναθρονόμενος ἐπὶ τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ οὐδὲμοῦ φαίνεται ὁ Σαρχῶν ἐπικαλούμενος κληρονομικὰ δίκαια ἢ προνομίας ἀρχαίας καταγωγῆς. Γνωστοποιεῖ μὲν ἡμῖν ὅτι εἶλκε τὸ γένος ἀπὸ τινος ἀρχαίου Ἀσσυρίου βασιλέως καὶ κατακτητοῦ τοῦ Μπέλ-Μπανι καὶ ὅτι ἔλαβε τὴν προσηγορίαν Σαρχῶν κατὰ τὸ ὄνομα ἀποθεωθέντος τινὸς Βαβυλωνίου μονάρχου, ἀλλὰ προστίθηται ὅτι ἀνέκτησε τὴν δόξαν εὐτυχοῦς πολεμιστοῦ καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας κατ' ἐπανόστασιν τινὰ, καθ' ἣν ἐξεθρονίσθη ὁ Σαλμανασάρ. Εἰς τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν Ἀσσούρ, Νεμπῶ καὶ Μοροδάχ ἀναγράφει τὴν ἀνύψωσιν αὐτοῦ εἰς βασιλεῖα τῶν λεγέωνων, βασιλεῖα τῆς Ἀσσυρίας, τοπο-

τηρητῆν τῶν θεῶν ἐν Βαβυλώνι, βασιλεῖα τῶν Σουμεριτῶν καὶ τῶν Ἀκκαδαίων, ἐπαγγέλλεται δὲ ἄκραν ὀρθοδοξίαν ἐν τῇ πίστει καὶ πολιτικῇ συντηρητικῇ συννηωμένῃ μετὰ συνετῶν μεταρρυθμίσεων. «Κατηκολούθησα, λέγει, τὰ μεταρρυθμιστικὰ παραγγέλματα τῶν Σιππάρας, Νιπούρ, Βαβυλώνος καὶ Βορσιππᾶς καὶ μετερρυθμίσα τὰς ἀτελείας, ὅσας πασῶν τῶν νομοθεσιῶν οἱ ἄνθρωποι ἀνωμολόγουν». Ἡ δόξα τῆς βασιλείας αὐτοῦ βατίζεται, μᾶλλον εἰς τὴν παγίωσιν καὶ συνένωσιν τῶν κτήσεων αὐτοῦ ἢ εἰς νέας κατακτήσεις. Ἡ καταγραφή τῶν κτήσεων αὐτῶν πολλὰ τῆς γεωγραφίας ἀμφιβαλλόμενα διαλευκαίνει, καὶ ὀδηγεῖ ἡμᾶς πρὸς ἐπανόρθωσιν πολλῶν ἐσφαλμένων ἐν τῷ γεωγραφικῷ πινάκι τοῦ Ἀσσυρίου κράτους. Τὸ κράτος μου, ἀφηγεῖται ἡμῖν, ἄρχεται ἀπὸ Ἰατνάν, ἣτις ἀπέχει ἐπὶ τὰ ἡμερῶν δρόμον ἐν τῷ μέσῳ τῶν Θαλασσῶν πρὸς Ἡλιὸν δύνοντα. Ἄλλοθι γνωστὸν, ὅτι τὸ ὄνομα Ἰατνάν ἢ Ἰτανος ὑπῆρχε τὸ πρῶτον ἐν Κρήτῃ, ἀργότερον ὅμως ἀπεδόθη εἰς τὴν Κύπρον. Αἱ ἐλληνικαὶ νῆσοι ἐν τοῖς ὑπαινεμοῖς τῶν παναρχαίων Ἀσιανῶν ἀναφέρονται ἐν γένει καὶ ὀριστως πως ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα Ἰαυάν, ἣτοι Ἰαωνία. Πρὸς μεσημβρίαν τὸ κράτος τοῦ Σαρχῶν ἐξτείνετο μέχρι Αἰγύπτου, ἣν ὑπέταξεν, ὡς ἐκ τοῦ Ἡσαίου καὶ ἐξ ἄλλων μαθάνομεν, καταστῆσας αὐτὴν φόρου ὑποτελή· πρὸς ἄρκτον ἔφθανε μέχρι τῆς χώρας τῶν Μοσχιαίων, ἣν ἐκ συμφώνου οἱ ἔθνολγοι τιθέασιν ἐν τῇ πρὸς ἄρκτον τοῦ Ἀραράτ ἔκτεινοντες μέχρι τῶν ἄκτων τοῦ Εὐξείνου γώργου, εὐρίσκοντες ἐτυμολογικῶς συγγενεῖουσιν τὴν λέξιν μετὰ τοῦ ὀνόματος τῶν Μοσχοβιτῶν, αἵτινες ἀπετέλουν κλάδον τῆς μεγάλης Σλαυτικῆς φυλῆς τῆς καλουμένης ἐν τῇ Γραφῇ Μεσέκ. Τούτου δεκτοῦ γενομένου, τὸ ὄνομα Γουμπάλ διεγείρει σπουδαίας ὑπονοίας περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ μετὰ τοῦ Τσοβόλσκ. Ἐκτὸς τῆς Φοινίκης καὶ τῆς ἄλλης Συρίας ὁ Σαρχῶν προστίθηται «καὶ πᾶσαν τὴν γῆν Γκοῦτι-μουσκὶ τῆς ἀπωτέρω Μηδίαις παρὰ τὴν γῶραν Βικνία. Αἱ γνώσεις τοῦ διδάκτορος Oppert δὲν ἐπαρκουσίαν αὐτῷ πρὸς ἐξήγησιν τῶν ἀκατανόητων τούτων ὀνομάτων. Ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ βασισθῶμεν ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῶν σφηνοειδῶν μεταγραφῆς, ἠθέλομεν ἴσως ἀνεύρει ἐνταῦθα πολὺ ἀνατολικώτερον γεινναστίν τινὰ μετὰ τῆς ὑπερεκταθείσης Μοσχοβικῆς φυλῆς. Πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν νοτιώτερον ἀπὸ τῆς Ἐλάμ μέχρι τῶν σύρτων τοῦ Τίγγητος ἀπαντῶσιν ὀνόματά τινὰ, ὧν ἐπίσης δύσκολον

ν' ἀποδειχθῇ ἡ ταυτότης μετ' ἄλλων γνωστῶν, εἰ δὲ αἱ φυλαὶ Ἰτού, Ραμποῦ, Χαρίλ, Καλδούδ, Χαυράν, Οὔμπούλ, Ρουχουά, τῆς Αἰτάι, αἵτινες ἐνέμουντο τὰ παρόχθια τοῦ Σουραππί, τοῦ Οὔκνέ, τοῦ Γαμπούλ, τοῦ Χινδάρ καὶ τοῦ Πακούδ. Ἡ τελευταία αὕτη χώρα ἐστὶν ἀνεὺ ἀμφιβολίας ἢ αὐτὴ πρὸς τὴν παρὰ τῷ Ἰεζικίηλ (XXIII, 23) ἀπαντῶσαν Πεκώδ, τὴν Φακούκ κατὰ τοὺς Ὁ'. Ἡ δὲ Χαυράν ἀφ' ἑαυτῆς φωνὴν ἀφίησι (*). Πολλὰ πόλεις ὑπὸ τὴν Ἐλάμ διατελοῦσαι ἀναφερόμεναι ἐνταῦθα ἀποδεικνύουσιν ὅτι πᾶσα ἢ ἐπαρχία αὕτη προσηρτήθη εἰς τὸ Ἀσσύριον κράτος μετὰ τὴν νίκην τοῦ Σαρχῶν ἐν τῷ πεδίῳ Καλού κατὰ Χουμπανιγᾶς τοῦ βασιλέως αὐτῆς περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Τῇ νίκῃ ταύτῃ ἐπιταί ἢ ἐν Σαμαρείᾳ, καθ' ἣν ἤχημαλώτευσεν τοὺς 27,280 κατοίκους αὐτῆς καὶ τὰς 50 ἀμάξια καὶ ἐπέβαλεν αὐτῇ τὸν ἀρχαῖον φόρον δι' ἡρῶντο ν' ἀποτίσῃσι καὶ εἰς δι' ὑπήγαγεν αὐτοὺς τὸ πρῶτον ὁ Τιγλάθ-Πιλεσέρ, ὃς μνημονεύει ὁ Σαρχῶν ὡς ἐνὸς τῶν βασιλέων οἵτινες προηγήθησαν αὐτοῦ, μηδὲν ἄλλο περὶ αὐτοῦ προσθεῖς. Τὸ ὄνομα Διλμουῦν ἐν τῷ περσικῷ κόλπῳ ἀναφερόμενον πρῶτον ἦδη μαθάνομεν, ἀποδεικνύει δὲ ὅτι καὶ μέχρι τοῦ ὅριος αὐτοῦ ἐξτείνετο ἢ τῶν Ἀσσυρίων ἀρχή. Μεταξὺ τῶν μεγίστων κατορθωμάτων τοῦ Σαρχῶν ἀριθμοῦνται ἢ ἐξώσεις τοῦ Μερὸδὰχ-Βαλαδάν βασιλέως, τῆς Βαβυλωνίας ἀπὸ τῆς πρωτεύουσος αὐτοῦ, ἢ ἄλλοσι τοῦ Μπέτ-Γιακίν ὅπερ ἦν τὸ φρούριον τοῦ ἡγεμόνος τούτου διὰ τῆς ἀποστροφῆς τῶν ὑδάτων τοῦ Εὐφράτου καὶ ἢ τελεία κατακτήσεις πάσης τῆς Βαβυλωνίας. Μεταξὺ τῶν πόλεων ἢ χωρῶν ἃς ὑπέταξε καὶ ἐν αἷς ἐπηνώρωσε τοὺς ἀραρπαγέντας ἀπ' αὐτῶν θεοὺς, ἦσαν ἢ Καλού, ἢ Οὔρ, ἢ Οὔρχα, ἢ Ἐρίχη, ἢ Ἀάρσα, ἢ Καλλάθ καὶ ἢ Κισίκ, τὸ ἐνδοκίτημα τοῦ θεοῦ Λαγούδα. Ἐκ τούτων συνάγεται ὅτι ἀδύνατον ἐστὶν ἢ Κουλλάθ καὶ ἢ Ἐρίχη νὰ ἐκληρθῶσιν ὡς ὀνόματα τῆς αὐτῆς πόλεως. Τὸ τελευταῖον ὄνομα φαίνεται κατ' ἀρχὰς ὁμοιάζον πρὸς τὸ Ἐρίχ τῆς Γραφῆς, ἀλλ' ἐξ ἄλλων ἀποδείξεων καταδεικνύεται, ὅτι ἢ Ἐρέχ ἐστὶν ἢ αὐτὴ τῇ Ὀρχόη, τῇ νῦν Οὔάρκα. Ἡ Οὔρ τῆς Χαλδαίας ἀναγνωρίζεται παρὰ πάντων οὕσα ἢ παρὰ τὸν Εὐφράτην Μοιτσεῖρ, ἢ δὲ Σιππάρα ὅτι ἐστὶν ἢ Σοφεῖρα, Νιπούρ ἢ Νιφφάρ καὶ Ἀάρσα ἢ Σεγκερέχ. Ἡ ἐπι-

(*) Γνωστὸν ὅτι τὸ αὐτὸ ὄνομα Χαυράν φέρει μέχρι σήμερον ἐπαρχία τις τῆς Συρίας, ἢ ἀρχαία Αὐρανίτις. (Σ. τοῦ Μ.).

γραφή του Σαργκών καταλήγει αριθμούσα τὰ πολύτιμα μέταλλα, τὸν χαλκόν, τὸν σίδηρον καὶ τὰ ἄλλα λάφυρα ὅσα ἐκυρίευσεν κατὰ τὴν κατάκτησιν, καὶ δι' ὧν κατεκόσμησε τὸ ἐν Χορσοβάτ μέγαρον, ὅπερ ἀπετελεῖ τὴν μεγαλειτέραν ἀρχιτεκτονικὴν δόξαν τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

Ἡ ἐπιγραφή ἢ ἐπὶ τοῦ βράχου Μπαθιὰν γεγλυμένη, ΒΑ. τοῦ Μουσσούλ, ἀνήκουσα εἰς τὸν Σαναχερείμ τὸν υἱὸν τοῦ Σαργκών προσδιορίζει σπουδαιότατον χρονολογικὸν σημεῖον. Ταύτην τὸ πρῶτον ἐξήγησεν ὁ κ. Pinches. Ἀναφέρεται ἐν ταύτῃ ὅτι ἀπὸ Τιγλάθ-Πιλασέρ τοῦ Α' μέχρι τῆς βασιλείας Σαναχερείμ παρήλθον ἔτη 408. Ἄλλ' ὁ Τιγλάθ-Πιλασέρ ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 1120 μέχρι τοῦ 1100 π. Χ. Ἡ ἐπιγραφή ἀφηγεῖται ἡμῖν τὰ ἔργα τοῦ ἐν λόγῳ βασιλέως, ὅστις μετωχέτευσε τὸ βεῦμα τοῦ ποταμοῦ Χόσρ πρὸς ἄρδουσιν τῆς περὶ τὴν Νινευὶ γεωργησίμου χώρας· περιγράφει δὲ τὰ κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐκστρατείαν κατὰ τοῦ Μοροδάχ-Μπαλαδάν, Οὐμμάν-Μινανοῦ, βασιλέως τῆς Ἑλάμ, καὶ κατὰ τινων ἄλλων μικρῶν ἡγεμόνων τῶν μὲν πρὸς δυσμὰς, τῶν δὲ πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον. Ταύτην ἠκολούθησεν ἄλλη ἐκστρατεία κατὰ τῆς Βαβυλωνίας, ἣτις ἐστὶν ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν τετάρτην τοῦ κυλίνδρου τοῦ Taylor. Μεταξὺ τῶν μνημείων, ἅτινα ὁ μακαρίτης Γεώργιος Σμιθ ἐκόμισεν εἰς Ἀγγλίαν, ὑπάρχει λίθος ἀνευρεθεὶς ἐπὶ τινος δυτικῆς σύρτειος τοῦ Τίγρητος ἀπέναντι τοῦ Μπαγδατίου. Ἐν αὐτῇ ἀναγράφεται δωρητήριος παραχώρησις 90 στρεμμάτων γῆς τοῦ Μεροδάχ-Μπαλαδάν τοῦ Γ' πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν αὐτοῦ Μαρουδούκ-Ζακίρ-Ἰσκούρ, ὃν ἀνταμείβει δι' ἐκδολεύσεις τινὰς. Ἐν τῷ ὀπισθεν μέρει τοῦ λίθου ὑπάρχουσιν ἀτέχνως γεγλυμμένα αἱ εἰκόνες τῶν θεοτήτων Ἀνοῦ, Βήλ, Ἡά, Νινίπ καὶ Γκοῦλα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ὁποίων τίθησι τὴν ιδιοκτησίαν. Τὸ ὄψος τῶν ἄρῶν, αἵτινες ἀκολουθοῦσιν, ὁμοιάζει πρὸς τὸ τῶν ἄσσυρίων καὶ βαβυλωνίων ἐπιγραφῶν, καὶ ὡς παρατηρεῖ ὁ ἐξηγητὴς αὐτοῦ αἰδ. S. M. Rodwell ἐστὶν ἀνάλογον πρὸς τὸ τῶν ἄρῶν τῶν ἐν τῷ Δευτερονομίῳ (XXVII. 17) κατὰ τοῦ μετατιθέντος τὸ ὄριον τοῦ πλησίον αὐτοῦ.

Παρατηρητέον ὅτι ὁ μονάρχης οὗτός ἐστι πολὺ μεταγενέστερος τοῦ μνησθέντος Μεροδάχ-Μπαλαδάν, ὃς ἐβασίλευσε περὶ τὰ μέσα τοῦ 10^{ου} π. Χ. αἰῶνος· ἀμφιβολία δὲ τινες ἀναφύονται καὶ περὶ τοῦ ἂν τὸ ἕτερον ἢ καὶ ἀμφότερα τὰ ὀνόματα ταῦτα εἰσὶ σημαντικὰ ἀξιώματων ὡς τὰ Φαραώ, Ἀβδεμέλεχ ἢ Χαδὰδ, ἢ κύρια ὀνόματα προσώπων. Καὶ ἄλλα δὲ παράλληλα χωρία, μέγιστον τὸ ἐνδιαφέρον ἔχοντα διὰ τοὺς ἐγκύπτοντας εἰς τὰς βι-

βλικὰς μελέτας, εὑρῆνται ἐν τῇ σειρά τῶν ἐγγράφων τούτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καταριθμηθῆτω ἡ μάχη τοῦ Βήλ καὶ τοῦ Δράκοντος, ἣτις ἐξηγήθη ὑπὸ τοῦ κ. Fox Talbot ἔκ τινος λιθογραφηθείσης ἐν τοῖς Assyrische Lesestücke τοῦ Delitzsch χαλδαϊκῆς πινακίδος. Ὁ Βήλ στρέφει τὴν φλογίνην ῥομφαίαν αὐτοῦ πρὸς πάσας τὰς διευθύνσεις πρὸς ἄρκτον, νότον, ἀνατολὰς καὶ δύσιν, ὡς τὰ Χερουβὶμ ἐν τῇ Γενέσει (III. 24). Ὀλὴ δὲ ἡ παράδοσις αὕτη, δυστυχῶς ἐν ἀποσπάσμασι διασωθεῖσα, ἀπορρέει πιθανῶς ἀρχήθεν ἐκ σειράς ἀρχαίων καὶ ὑπερσυγκεχυμένων δοξασίῶν, ἐξ ὧν προήχθη καὶ τὸ ἐκτὸς τοῦ κανόνος κεφάλαιον Βήλ καὶ Δράκων, ὅπερ περιεσώθη ἡμῖν ἐλληνιστί, τοῦ ἐβραϊκοῦ κειμένου ἀπολεσθέντος, ἂν ποτε ὑπῆρξε τοιοῦτον. Εἰς τὸ περιεργον δὲ τοῦτο λείψανον τῆς χαλδαϊκῆς μυθολογίας οὐδεμία δυνατὸν ν' ἀποδοθῇ χρονολογία. Ἐκ τῆς πρώτης καὶ πέμπτης πινακίδος, αἵτινες περιεσώθησαν ἐν ὁπωσοῦν καλῇ καταστάσει, τῆς Χαλδαϊκῆς Ἀφηγήσεως τῆς Δημιουργίας, καὶ αἵτινες ἐδημοσιεύθησαν ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐξηγητοῦ, λογικῶς συνάγεται τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Sayce κατὰ πρῶτον πρὸ δύο ἐτῶν ἀγγελθὲν ὅτι παρὰ τοῖς Βαβυλωνίοις ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ἀπὸ τῆς δημιουργίας αὐτῆς ὠρίσθη εἰς τιμὴν, καὶ ὅτι τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς ἐβδομάδος ἐτήρουν μετὰ μεγίστης αὐστηρότητος. Ἦν ἀπηγορευμένον κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς τοὺς βασιλεῖς νὰ ἐξέρχωνται ἐφ' ἀμάξης· ἐπίσης τροφαίτινες ἦσαν παρ' αὐτοῖς ἀπηγορευμένοι καθὼς καὶ τινες ἄλλαι ἥττονος λόγου διατάξεις πρὸ πολλοῦ ἦσαν γνωσταὶ ἡμῖν. Ἡ χαλδαϊκὴ ὁμῶς τῆς Δημιουργίας ἀφήγησις ὑστερεῖ πολὺ κατὰ τὸ ὄψος τῆς ἐβραϊκῆς Γενέσεως. Ἐπειδὴ δὲ κατ' αὐτὴν ἡ ἁρμονία τῶν οὐρανίων κινήσεων φαίνεται ὅτι ἦν δυνατὸν νὰ διαταραχθῇ, οἱ θεοὶ Βήλ καὶ Ἡά ἐτάχθησαν εἰς τήρησιν καὶ φύλαξιν τῆς τάξεως.

Κατὰ τινὰ ποιήσιν τῶν Ἀκκαδαίων, ὁ δράκων Τιαμάτ (ὁ βαθύς), ὁ ἡγέτης τῶν 7 νεφελῶν ἢ τῶν ἀνέμων, οἵτινες φέρουσι τὰς τρικυμίας, ἀναφαίνεται καὶ πάλιν νικώμενος ὑπὸ τοῦ Μπέλ-Μεροδάχ. Τὴν ποιήσιν ταύτην ἐξήγησεν ὁ K. Sayce ἐξ ἐνὸς τῶν διαφόρων διγλώσσων κειμένων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἀσοῦρ-Μπανιπάλ, ἐν ᾧ ἡ ἄσσυρὴ μετάφρασις παρετίθεται ἐν τοῖς διαστίχοις τοῦ Ἀκκαδαίου πρωτοτύπου. Ὁ κ. Sayce ὀδηγούμενος καὶ ἀπὸ ἄλλα ποιήματα τῆς αὐτῆς πηγῆς, ἐν οἷς ἀναφέρονται τὰ πνεύματα ταῦτα τῶν τρικυμιῶν ἐφορμῶντα κατὰ τῆς σελήνης ἐν τῇ ἐκλείψει αὐτῆς, συγκρίνει αὐτὰ πρὸς τὰ πνεύματα Μαρούτ (') ἢ τὸν Θεὸν τῶν τρι-

(') Τὸ ὄνομα Μαρούτ ὡς κακοῦ δαίμονος ἀ-

κυμιῶν τῆς Ρίγ-Βέδα. Ὁ Ἀκκαδαῖος ποιητὴς φαίνεται νὰ ἐγεννήθη εἰς Ἐριδοῦν ἐξ ἧς πόλεως φαίνεται προερχόμενον καὶ ἄλλο τεμάχιον ἐν ᾧ περιγράφεται ναὸς ὁμοίος πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ Μαΐμονίδου περιγραφόμενον ναόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου οἱ Βαβυλωνιοὶ θεοὶ παρίστανται συνηγμένοι περὶ τὸν θεὸν Ἡλίον ὅπως θρηνήσωσι τὸν θάνατον τοῦ Ταμοῦζ ('). Εἰς τὸ τεμάχιον τοῦτο καταλλήλота προσηρμόσθη παράδοξις τις ἐπιδοθῆ πρὸς ἀποτροπιασμὸν κατὰ τῆς ἐπιθρείας τῶν ἐπτὰ κακῶν πνευμάτων ἢ τῶν νεφελῶν τῶν τρικυμιῶν, ἦν ἀκολουθοῦσιν ἀποσπάσματα ἀσσυρίαι· τινὸς προσευχῆς ἀναγνωσκομένης μετὰ ἀπαίσιον ὄνειρον, ἣτις τὸ πρῶτον ἐξηγήθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ κ. Sayce. Πολλὰ ἐκ τούτων ἀρῶμεθα πρὸς κατάληψιν τοῦ ἀρχαίου ἀνατολικοῦ πνεύματος ὅπερ πολυσχιδῶς ἀπέρρευεν ἀπὸ τοῦ Βαβυλωνίου Πανθεοῦ. Εὐρίσκονται ἐνταῦθα πλεῖστα ἴχνη ἀρχαίων πηγῶν πολλῶν δημῶδων διηγημάτων καὶ μυθιστορημάτων, μολοντί οὐδὲν μέχρι τοῦδε εὐρέθη ἐπινοίας ἔργον, δυνάμενον νὰ ὀνομασθῇ διήγημα ἢ μῦθος. Ὑπάρχουσιν ἐν ταῖς ἀφηγήσει ταύταις, ὡς ὁ B' Birch διδασκτικώτατα ἐν τῷ συντόμῳ αὐτοῦ προοιμίῳ γράφει, τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς ἀνατολικῆς ἐπικῆς ποιήσεως καὶ ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ χρυσοῦ νήματος τῶν ἐκ παραδόσεως διηγήσεων δι' ὧν διήλθεν ἡ πρωτογενὴς φιλολογία ὄλων τῶν ἐθνῶν. Ἐκ τῆς ἐνταφιασθείσης διδασκαλίας τῶν Αἰγυπτίων ἀνέκυψεν ὁ καταδικασθεὶς ἦρως, ἱστορία ἀρχαίῳθεν γνωστὴ τοῖς Ἑλλησι, καὶ ἄλλα τινὰ ἐπινοήματα. Ἐκ βαβυλωνίας τινὸς ἱστορίας ῥητῶς ἀναφέρει ὁ Ὁβίδιος ὅτι ἔλαβε τὰ τοῦ Πυράμου καὶ τῆς Θίσθης αὐτοῦ· πολλὰ δὲ ἄλλα ὠραῖα τῶν μεταμορφώσεων αὐτοῦ ἐλέγχουσιν ἄσσυρίαν καταγωγὴν. Ἡ ἐν τῇ 7^ῃ Ἰσδοῦ χαρῖφ πινακίδι ἀφήγησις τῶν περιπλανήσεων τοῦ ἦρωος καὶ ἡ ἐπάνοδος αὐτοῦ εἰς τὰ ἴδια ὑπὸ τὸ σχῆμα ἐπαίτου ζωηρότατα ἀναπολεῖ ἡμῖν τὰς τοῦ Ὀδυσσεῦς περιπλανήσεις· ἐν δὲ τῷ συμβάματι τοῦ ἄσσυρίου βασιλέως, ὅστις ὑπὸ τῆς Ἰστάρ μεταμορφωθείς εἰς λεοπάρδαλιν κατασπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κυνῶν, ἀνευρίσκωμεν πρωτότυπον τοῦ Ἀκταίωνος. Ἐν τῇ Ἀστερίᾳ τῇ μητρὶ τῆς Ἐκάτης ἀνακαλύπτεται ὁ ἐλληνικὸς τύπος τῆς Ἰστάρ, ἧς τὸ ὄνομα μετεποιήθη ἀργότερον εἰς τὰ Ἀσταρόθ, Ἀστάρ-

παντῆ καὶ ἐν τῷ Κορανίῳ ἐν κεφ. Β'. §. 96. (Σ. τοῦ Μ.).

(') Ταμοῦζ ἐξ οὗ καὶ ὁ παρ' Ἀραβῶν μὴν ταμοῦζ (ἰούλιος) ἐστὶν ὁ παρ' Ἑλλήτων Ἀδωνις. (Σ. τοῦ Μ.).

τη, Ἀστράτεια καὶ Ἀστεροδία. Ὁ Χεβανή, ὁ συνετὸς ἐταῖρος τοῦ Ἰζδοῦθάρ, λῆαι προσεγγίζει πρὸς τὴν ἐλληνικὴν τῶν ἀγρῶν θεότητα, τὸν Πᾶνα, παρίσταται δὲ καὶ οὗτος ὡς καὶ ὁ Πᾶν ἔχων μορφήν σατύρου μετὰ σκελῶν, κεράτων καὶ οὐρᾶς ταύρου.

Ἐπιπέριπτεθ' ἂν τῆς ὀφειλομένης εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Βιβλικὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐταιρίαν διὰ τὴν ἀξιόλογον ταύτην σειράν, εἰ παρελίπομεν νὰ μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα, ἔστω καὶ ἐπιτροχάδην, τὴν ὑπὸ τοῦ D' Oppert, γενομένην συλλογὴν τῶν Ἀχαιμενιδεῶν κειμένων περσικῶν τε καὶ μαδικῶν, ἣτις ἐξεδόθη πλήρης ἐκτὸς τῆς ἐκ Μπεριστοῦν ἐπιγραφῆς. Ἐνταῦθα τὸ πρῶτον ἀπαντᾷ ὁ Ἀχρὶμάν οὐχὶ ὅμοιος ὀνομαστὶ (ὁ κακὸς δαίμων, ὡς καὶ αἱ ἐλληνικαὶ Εὐμενίδες, ἦτο ἀνώνομος), ἀλλ' εὐφύμως ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ὁ ἕτερος» περσιστὶ Ἀνιγιά· τὸ δ' ὄνομα τοῦ δαίμονος τούτου ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν τύπων Ἀριμάνιος ἐγένετο γνωστὸν ἡμῖν πρῶτον διὰ τοῦ Ἀριστοτέλους παρὰ Διογένει τῷ Λαερτίῳ ἀναφερομένου ('), ἐσχηματίσθη δὲ ὁ τύπος οὗτος κατὰ τὸν ἀρχαῖον περσικὸν Ἀχρὶγιαμανιγιάς, τὸ δὲ Ἀχρὶμάν ἐστὶ τῆς νεωτέρας περσικῆς. Εὐλόγως ὁ ἐξηγητὴς δυνατὸν νὰ οἰκειοποιήθῃ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, ἣτις ἐστὶ σπουδαία.

Οὐχ ἦττον εὐπρόσδεκτος παρὰ τοῖς ὀρχαιοδίφαις τυγχάνει ἡ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀρίστου ἀσιανολόγου γενομένη ἐξήγησις τῆς φοινικικῆς ἐπιγραφῆς τῆς ἐπὶ τοῦ σαρχοράγου τοῦ Ἐσμουναζάρ, βασιλέως τῆς Σιδῶνος, ὅστις πιθανῶς χρονολογεῖται ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ τετάρτου π. Χ. αἰῶνος. Τὸ εὐγενὲς τοῦτο τῆς ἀρχαιότητος λείψανον ἀνευρέθη μὲν παρὰ τὴν Σάιδαν (τὴν ἀρχαίαν Σιδῶνα) τῇ 20 φεβρουαρίου τοῦ 1855 ἔτους, ἀγοραστὴν δὲ ὑπὸ τοῦ δουκὸς de Luynes ἐδωρήθη τῷ ἐν τῷ Λούδρεφ Μουσεῖῳ. Ἔστι δὲ ὡς καὶ τὸ τοῦ Βρετανικοῦ Μουσεῖου, μεθ' οὗ ἀποτελεῖ ξυνωρίδα, τύπου καὶ βυθοῦ καθαρῶς αἰγυπτίου, ἴχνη φέρων προφανῆ ἀπαλειφθέντων ἱερογλυφικῶν. Τὸ διὰ τὴν ἐπιστήμην προκύψαν ὄφελος ἐκ τῆς κτήσεως τοῦ σπανιωτάτου καὶ πολυτιμοτάτου τούτου μνημείου ἀντισταθμίζει βεβαίως τὸν ἐκ τῶν ἄρῶν τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως προκύψοντα κίνδυνον, « νὰ

(') Καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν βίῳ Θεμιστοκλέους ἀπαντᾷ τὸ ὄνομα τοῦτο λέγοντι: «μακαρίστας δὲ (ὁ Ξέρξης) πρὸς τοὺς φίλους ἑαυτοῦ, « ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ μεγίστη καὶ κατευξάμενος αἰεὶ « τοῖς πολεμίοις τοιαύτας φρένας διδόναι τὸν « Ἀριμάνιον ὅπως ἐλαύνωσι τοὺς ἀρίστους ἐξ « ἑαυτῶν, . . . » (Σ. Μ.).

συληθῆ ἐπὶ τῆς κοιμητηρίου αὐτοῦ κλίνης καὶ νὰ ἐκβληθῆ καὶ φεθῆ ἐξω τοῦ τάφου, ἐν ᾧ ἀναπαυθήσεται.»
(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ.

Ἐν τῷ πρώτῳ ἡμῶν ἀριθμῷ ἐδημοσιεύσαμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τηλεφώνου. Ἐν δὲ τῷ σημερινῷ παρέχοντες τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις λεπτομερεστέραν περιγραφὴν τοῦ ὄργανου τούτου, οὗ μόλις ἐπινοηθέντος ἀμέσως ἡ φήμη ἐγένετο παγκόσμιος, καθόσον οὐ μόνον ἀπλούστατον ἀλλὰ καὶ εὐφρέστατον τυγχάνει.

Παράστασις διὰ σχήματος θὰ καθίστα τὸν μηχανισμόν αὐτοῦ εὐληπτον. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τούτου ὀλίγον ἐφιστῶν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ ἐνοήσῃ τοῦτο κάλλιστα. Ὁ βλέπων τὸ τηλεφώνον θὰ ἔλεγεν ὅτι εἶναι ξύλινον ἀκουστικὸν κέρας. Παρὰ τὸ στόμιον αὐτοῦ ὑπάρχει τεταμένη μεμβράνα, πλάτος ἔχουσα πέντε περίπου χιλιοστομέτρων. Ὅπισθεν τῆς μεμβράνης ταύτης μαγνητικὴ βάρδος, πάχος ἔχουσα γραφίδος, ἀποτελεῖ τὸν ἄξονα τοῦ κέρατος, κατὰ δὲ τὴν πλησιεστάτην πρὸς τὴν μεμβράναν ἄκρην ἡ βάρδος αὕτη καλύπτεται ὑπὸ ἐλάσματος μεταλλικοῦ σύρματος, οὐδὲν δὲ πλέον τούτου ὑπάρχει.

Ἡδὴ ὁσάκις σιδηροῦν τεμάχιον προσεγγίξει ἡ ἀπομακρύνεται μαγνητικῆς βάρδου, περιεκαλυμμένης ὑπὸ μεταλλικοῦ σύρματος, παράγεται ἐν τῷ σύρματι τούτῳ μαγνητικὸν ρεύμα. Οὐδεμίαν ἀνάγκη οὔτε βολταϊκῆς στήλης οὔτε ἠλεκτρικῆς μηχανῆς. Δουλομένη ἡ μεμβράνα προσεγγίξει ἡ ἀπομακρύνεται τῆς μαγνητικῆς βάρδου, κατὰ πᾶσαν δὲ δόνησιν παράγεται ρεύμα, οὗ ἡ ἐνέργεια ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐντάσεως τῶν δονήσεων. Ἡ ἀρχὴ αὕτη τελεῖται ὑπὸ τοῦ Φραδακίου τῷ 1835, μόλις μετὰ τεσσαρακονταετίαν ἐπιστημονικῶς ἐφηρμόσθη.

Τὰ οὕτω παραγόμενα ρεύματα διέρχονται τηλεγραφικὸν σύρμα καὶ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος ἀπολήγουσιν εἰς τὸ φωνοδόχον κέρας, ὅπερ ἀντὶ ν' ἀπολήξῃ εἰς στόμιον, ἀπολήγει εἰς χοάνην ὁμοίαν πρὸς ἀκουστικὸν κέρας. Αἱ κινήσεις τοῦ δακτυλίου τοῦ ἀρχικοῦ κέρατος μεταβιβάζονται πληρέστατα εἰς τὸν δακτύλιον τοῦ φωνοδόχου κέρατος Ὁ θέλων ν' ἀκούσῃ, ἀντὶ νὰ πλησιάσῃ τὸ στόμα εἰς τὸ δεύτερον τοῦτο κέρας, προσάπτει εἰς αὐτὸ τὸ οὖς.

Τὸ πρῶτον, ὡς γίνεται ὀφθαλμῶν, εἶναι θαυμασίως ἀπλούστατον Ὁ κ. Γράχαμ Βέλλ, οὗ ἐδοξάσθη ἀπὸ τοῦδε τὸ ὄνομα, διέτληε τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς αὐτοῦ μελετῶν περὶ τοῦ μέσου, δι' οὗ δυνατόν νὰ ὁμιλῶσιν οἱ κωφάλαλοι, βαθυτάτην δ' ἐποιήσατο μελέτην ἐπὶ τῶν δονήσεων τῶν ἡχητικῶν σωμάτων. Κατὰ τὴν γλαφυρὰν αὐτοῦ φράσιν δυνατόν,

ἔλεγε, νὰ ὁμιλήσῃ ὁ σίδηρος, τοῦθ' ὅπερ καὶ κατώρθωσε.

Τοῦ τηλεφώνου ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ πρῶτον ἐγένετο χρῆσις. Ἀξιοπαρατήρητον ἀληθὲς ὅτι τὸ ὄργανον εἶναι τοσοῦτο ἀπλούστατον, ὥστε τοῦ λοιποῦ μόνῃ ἢ περιπλοκῇ αὐτοῦ εἶναι δυνατὴ. Ὁ κ. Οὐίλλιαμ Θόμψων, ἔξοχος φυσικὸς, ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ τηλεφώνου εἰς τὸ μεταβιβάζειν πιτῶς τὴν φωνὴν εἶναι τοσοῦτον ἐντελής, ὥστε ἐπὶ μυριάδων ἀνθρωπίνων πλασμάτων, ἅπερ καλύπτουσι τὴν ἐπιφάνειαν τῆς σφαιρας, δύναται τις νὰ διακρίνη τὸν τόνον ἐκάστης φωνῆς καὶ νὰ εἴπῃ ἄνευ φόβου ἀπάτης εἰς ποῖον ἀνήκει ἡ φωνή. Τὸ τηλεφώνον δίδωσι πτέρυγας εἰς τὸν λόγον.

Αἱ ἐφαρμογαὶ τοῦ τηλεφώνου εἰσὶν ἀνυπολόγιστοι. Ἐν Βοστώνῃ εἰς ἐκάστην συνοικίαν ὑπάρχει ἀστυνομικὸς σταθμὸς ὅστις πρόκειται νὰ συνδεθῆ διὰ τηλεφωνικῶν συρμάτων μετὰ τῶν σπουδαιωτέρων τῆς πόλεως συνοικιῶν· ἀρκεῖ λοιπὸν ὅπως πᾶς κάτοικος μεταβίβῃ εἰς ἓνα τῶν σταθμῶν τούτων, οἵτινες ὑπάρχουσιν εἰς διάφορα τῆς πόλεως κέντρα. Ἐπιτρέψατε π.χ. δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ἀγορὰς αὐτῆς, οὐδαμοῦ μεταβαίνουσα, καὶ νὰ συνδιαλέγηται κατὰ συνέπειαν μετὰ τοῦ κρεωπώλου, τοῦ ἡδυτοπώλου ἢ τοῦ ὄπωροπώλου· ποιεῖται τὴν πρότασιν αὐτῆς καὶ λαμβάνει τὴν ἀπάντησιν· δύναται νὰ δώσῃ λεπτομερεστέρως ἐξηγήσεις καὶ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι αἱ παραγγελίαι αὐτῆς καλῶς κατενοήθησαν.

Οὕτω, πᾶσαι αἱ τῆς φωνῆς μεταβολαὶ μεταβιβάζονται εἰς ἀποστάσεις, μεγαλειτέρας τῶν πενήκοντα χιλιαμέτρων. Ἐκ Παρισίων συγκοινωνοῦσι μετὰ τῆς Μάντης, καὶ ἐκ Παρισίων μετὰ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ. Ἐν Μαργῷ ἔλεγετο ἀπαγγελθὲν ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ναυστάθμου κάλλιστα ἠκούσθη εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Βερδῶ, ὁ δὲ γέλως διεκρίθη μεθ' ἀπάσης τῆς τοῦ ἤχου εὐκρινείας.

Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον πάντων εἶναι τὸ ἐπόμενον. Ὁ ὑπάλληλος τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ ἀναμένων νὰ συνδιαλεχθῆ μετὰ τοῦ παριτινοῦ αὐτοῦ συναδέλφου ἤκουσεν ἤχον παραχθέντα ὑπὸ τῶν μηχανικῶν τοῦ συνήθους τηλεγράφου, οὗ τὰ σύρματα ἦσαν ἐγγὺς τοῦ σύρματος τοῦ τηλεφώνου. Γνωστὸν ὅτι οἱ ἔμπειροι ὑπάλληλοι διακρίνουσι τὴν ἔννοιαν τηλεγραφίματος ἅμα τῷ ὑπὸ τοῦ τηλεγράφου παραγομένῳ κρότῳ. Ὁ ἡμέτερος λοιπὸν ὑπάλληλος διήκουσεν ὡσεὶ σφυροκόπημα καὶ κατενόησεν ἐκ τούτου παραγγελίαν: «Ἐτοιμάσατε πάραυτα τὴν ὑπ' ἀρ. 117 ἀμαξοστοιχίαν».

Συγκοινωνία ἀποκατέστη ἀρτίως μετὰ τὸ Ἀγγλίας καὶ τῆς νήσου Γερνεσῆ. Ἡ ἀπόπειρα αὕτη εἶναι σπουδαιωτάτη, καθόσον ἀποδεικνύει ὅτι καὶ ὁ ὑποβρύχιος κάλως δυνατόν ν' ἀποβῆ χρήσιμος. Ἀχρὶ

τοῦδε τὸ τηλεφώνον Βέλλ διαβιβάζει τοὺς ἤχους μετὰ θαυμαστῆς εὐκρινείας, ἀλλ' ἐλαττοῦται ὁ τόνος τῆς φωνῆς· ὁ κ. Βερβέλλτ ἔλεγεν ὅτι τὸ τηλεφώνον τοῦτο εἶναι ὡσεὶ εἰκὼν θεωμένη ἐκ τοῦ μικροῦ φακοῦ τῆς διόπτρας. Κατάκοιτος ἀσθενῆς, οὗ ἡ ἀκοὴ δὲν δύναται νὰ ὑποστῇ σφοδρὰς ἐντυπώσεις, δύναται νὰ ἀκούῃ συναλίαν, ὡσεὶ σιγαλέαν ἀποβαίνουσαν χάριν αὐτοῦ, οἶονεὶ μελωδικὸν ψίθυρον, ὅστις ἐπιτρέπει αὐτῷ νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς τῶν ἀδόντων, οὐδαμοῦς θιγομένου τοῦ ἐκ τῆς νόσου εὐπαθοῦς αὐτοῦ.

Πολλὰ βεβαίως βελτιώσεις θὰ ἐπενεχθῶσιν εἰς τὴν θαυμασίαν ταύτην ἀνακάλυψιν. Θὰ ἐνισχυθῶσι βεβιαίως οἱ ἤχοι πολλαπλασιαζομένων τῶν μεμβρανῶν ἢ τιθεμένων ἡχητῶν σωλήνων ἐν τῷ φωνοδόχῳ κέρατι. Ἀπειράριθμα μάστιχα νὰ καθιερώσωσιν ἐν μόνον μηχανήματα διὰ πολλῶν συρμάτων· ὁ ἤχος ἐπαισθητῶς μὲν ἐλαττοῦται, ἀλλ' ἀρκούντως ἔτι εὐκρινῆς ἐστὶ, τοσοῦτον μάστιχα ὥστε εἷς μόνος ὁμιλῶν ἐν τινὶ σταθμῷ δύναται νὰ συγκοινωνῇ ταυτοχρόνως μετὰ πολλῶν ἀκρατῶν κατὰ διαφόρους σταθμούς. Ἡ φαντασία δὲν ἀπαυδοῖ ἐπιζητούσα νέας ἐφαρμογὰς τέχνης, ἐν τοῖς σπαργάνοις αὐτῆς ἐστὶ εὐρισκομένης. Νομίζει τις ὅτι πρόκειται περὶ ὄνειρου, ἀλλ' ἐξίσταται βλέπων ὅτι τοῦτο ἀπέβη σήμερον πραγματικότης.

Αἱ ἐφαρμογαὶ αὐταὶ εἰσι βεβαίως πολυάριθμοι. Δέον ν' ἀναμνησθῆ τις ὅτι τὸ τηλεφώνον οὔτε βολταϊκῆς οὔτε ἠλεκτρικῆς εἰδικῆς στήλης δεόμενον εὐχερέστατον ἐστὶ εἰς χρῆσιν. Βεβιαίως ἡ στρατιωτικὴ τέχνη θὰ χρησιμοποίησῃ αὐτὸ, οὐδὲν δ' εὐχερέστερον ἢ τὸ ἀποκαταστήσῃ συγκοινωνίας μετὰ τῶν προφυλακῶν καὶ τῶν πρὸς ἐπικουρίαν στρατευμάτων. Ἀντὶ τοῦ ἀποστελεῖται ὑπασπιστὴν, φέροντα περίπλοκον ὀδηγίαν, στρατηγὸς τις δύναται νὰ δώσῃ διὰ ζωῆς φωνῆς εἰς τὸν συνάδελφον αὐτοῦ τὰς ἀναγκαίας διασαφήσεις. Ἐπὶ δὲ μεγάλου πλοίου ὁ πλοίαρχος δὲν θὰ ἔχῃ πλέον ἀνάγκην νὰ ἐκλαρυγίξῃται ὅπως διαβιβάζῃ τὰς διαταγὰς ἀπὸ τοῦ ἐνδὸς εἰς τὸ ἔτερον ἄκρον τοῦ πλοίου. Ἀλλὰ πᾶσα ἐξήγησις περιττὴ ἀποβαίνει, τοῦ πράγματος οἴκοθεν ἐννοουμένου.

Οὕτως ὁ οἰκιακὸς τηλεγράφος ἀποκαταστήσεται δι' ἐλαχίστης δαπάνης καὶ ὑπὸ καλλίστους ὄρους. Οἱ ἐν τῇ ἐξοχῇ ἀπ' ἀλλήλων διὰ τῆς χιόνος ἢ τῆς βροχῆς κεχωρισμένοι γείτονες δύνανται νὰ συνδιαλέγονται ἐξ ἀποστάσεως καὶ λαμβάνουσιν ἀμοιβαίως πληροφορίας περὶ τῆς υγείας αὐτῶν. Οἱ ἀκουστικοὶ σωλήνες, τοσοῦτον ἀνεπαρκεῖς ἐν τοῖς μεγάλοις ἡμῶν βιομηχανικοῖς καταστήμασι, οὐδὲνα λόγον ὑπέρβωσι θὰ ἔχουσιν. Οἱ κερρανοῦται θ' ἀποστέλλουσιν ἐξ οὐρανοῦ τὰς εἰδήσεις αὐτῶν, ὁ δὲ νο-

μάρχηθ' ἢ συγκοινωνῆ ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ γραφείου μετὰ τῶν κυριωτέρων ἐπάρχων τοῦ ὑπ' αὐτὸν νομοῦ. Ὁ κ. Οὐίλλιαμ Θόμψων ἐν δημοσίᾳ διαλέξει περὶ τηλεφώνου ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους μετ' ἐνθουσιώδους συγκινήσεως «Τῆ ἀληθείᾳ τὸ ὄργανον τοῦτο εἶναι τὸ θαῦμα θαυμάτων». Πράγματι δὲ δὲν ὑπελείπετο τῆς ἀληθείας.

ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΤΟΥ ΠΗΓΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρὸς Παῖσιον μητροπολίτην Ῥόδου (1599).

Ἐν ταῖς παρούσαις κρίσεις καὶ δεινοτάταις τοῦ πολυπαθοῦς ἡμῶν ἔθνους περιστάσεσι, καθ' ἃς οἱ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ διεύθυνσιν διαπεπιστευμένοι γρηγορεῖν ὀφείλουσι, καλὸν καὶ ἀναγκαϊότατον ᾤθημεν εἰς φῶς ἐνεγκεῖν ἐπιστολὰς τινὰς τοῦ στερροῦ προμάχου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν τοῦ Γένους δικαίων Μελετίου ἐκείνου τοῦ Πηγᾶ, ἐκ Κρήτης μὲν τὸ γένος ἔλκοντος, πατριάρχου δὲ Ἀλεξανδρείας γενομένου καὶ τοποτηρητοῦ τοῦ οἰκουμηνικοῦ θρόνου Κ/πόλεως διατελέσαντος τῷ 1598—1599. Ἀληθῶς παραβάλλοντες τὸν αἰθμιον πατριάρχην Πηγᾶν πρὸς τοὺς ἀθλητῆρας καὶ οὐδενόσωρους καὶ δὴ καὶ νάνους τῆς σήμερον ἱεράρχας, ἐκείνου μὲν ὑπὸ παντοίων δεινῶν τὸ τότε ἀπειλούμενου γεραίρομεν τὸ εὐσταθὲς καὶ ἀνδρικόν τοῦ χαρακτῆρος, τῶν δὲ νῦν ταλανίζομεν τὸ ἀσθενὲς καὶ τὴν ὀλιγοψύχην καὶ ἀδράνειαν, ἵνα μὴ τι χεῖρον εἴπωμεν.

Τῷ ἱερωτάτῳ Ῥόδου μητροπολίτῃ κυρ Παῖσιῳ, ὑπερτίμῳ καὶ ἐξάρχῳ τῶν Κυκλάδων νήσων, ἐν Κυρίῳ περιποθήτῳ, χάριν, ἔλεος καὶ εἰρήνην.

Οἰμώζεις ταῖς τῆς κακίας διαδόσεσι καί μοι μεταδίδως διὰ γραμμάτων τῆς οἰμωγῆς. Εὖ οἶδας παρατυχῶν ἀγωνιζομένων ἡμῶν πρῶτον μὲν μεθ' οἷας ἐνστάσεως βιαζόμενοι παρὰ πάντων καὶ παρ' αὐτοῦ γε τοῦ Καρύκη τὴν ἐπιστάσιν ἀναζωοοῦσθαι τοῦ οἰκουμηνικοῦ θρόνου τηλικούτον ἐξεκλίναντες ὄγκον ὀδύνης (ὡς ἂν τις φαίη τῶν ἐπιπολαίως τὴν τῶν ὄντων φύσιν ἐξεταζόντων), ὡς δ' ἔχει ταῖς ἀληθείαις πραγμάτων ὄγκον, πόνων, μόχθων, θλίψεων, κινδύνων. Δεύτερον δὲ, ἐπειδὴ τῶν τῆδε ἀπῆρε Καρύκης ταῖς πανδημίας προστιθέντες παρακλήσει καὶ τοῦ βασιλικοῦ προσταγματος (ὅτε δὴ καὶ θεοθεν οἰηθεὶς τὰ τῆς οικονομίας ἐκκρέμασθαι) εἰλημμαι μὲν τῶν οἰακῶν, μετ' οὐ μικρῶς μὲν τοί γε τῆς ἀθυμίας. Ἐπειδὴ δ' ἀπαξ ταυτητὴ ἐπελαθόμεν τῆς προστασίας, εὖ οἶδας ὡς πολλὰ μὲν (ἵνα μὴ τὰ πάντα εἴπω) διορθώσεως τῆς προσηκούσης

ευμοιρῆσαι συνέβαιεν ἀγωνιζόμενοι ἡμῖν μέχρι αἵματος, ἡνίκα καὶ τὰ ἄπειρα καὶ ἄτοπα χρέη τοῦ βασιλέως ἡμῖν κατανεύσαντος ἀπετοκρακίσθη· καὶ γὰρ ἔγνωσαν καὶ τὰς Ἀρπυίας τὰς ἰουδαϊκὰς τῶν ἱερῶν ἀποσοβῆσαι περιθόλων καὶ τὰς προφάσεις τῶν ἐξάρχων προκαταστεῖλαι. Ἦν δὲ σοῦ ἡ σεμνοπρόπεια σχεδὸν μόνη συνευδοκοῦσά μοι τοῖς πόνοις, οὐκ ἦσαν δὲ οἱ τοῦ θρόνου ἐκείνου γνήσιοι ἀρχιερεῖς τε καὶ κληρικοί καὶ ἄρχοντες· δεδιότες γὰρ μὴ κατὰ τινὰ περίστασιν ἢ μηχανὴν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑβραῖοι τὴν πρὸς ἡμᾶς τοῦ βασιλέως καὶ τῆς ὄλης αὐτῆς, τῆς βασιλικῆς εὐνοίας καὶ ἀναγκασθῆναι τὰ τῆς ἐκκλησίας λείψανα τὸ χρέος πάμπαν τοῖς ὑλακτοῦσιν ἀποτινύειν, ἠνάγκαταν ἡμᾶς ἄκοντας ἀποστραφῆναι τὸν βασιλικὸν θρόνον καὶ μέρος δόντας τοῦ χρέους σὺν εὐμενείᾳ τῶν Ἰουδαίων (ἐκεῖνοι γὰρ εἶσαν οἱς τὰ πλεῖστα χρεωστεῖται) καθάπερ ἀπαλλάξαι σύμπαντος χρέους τὸ τῆς Ἐκκλησίας κοινόν. Ἀλλὰ ταυτητὴ τῆς οικονομίας παρὰ τῶν ἀρχιερέων ἐκείνων, οἱ καὶ εὐχάριον γενέσθαι καὶ τελειώσιν καθυπέσχοντο, ἀμεληθείσης, ὁδοῦ καὶ ἡμῖν παραίτιον ἀναχωρήσεως γέγονεν· ἦν γὰρ ἐπιεικόμενος τῇ θεραπείᾳ τῶν κακῶς ἐχόντων ἀθυμότερον ἀντιπραττόντων τῶν εὐεργετομένων. Ἀλλ' ἀμεληθείσης ταυτητὴ τῆς οικονομίας παρ' ὧν ἦκιστα ἔδει, παρεῖδον νῦν ἔχουσιν οἱ ἀτάσθαλοι ταῖς δὴθεν ἐξαρχίαις κεχηρῆναι καὶ διαρθεῖσαι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ τὸ λήθον πέρα δεινῶν τάλαιπωρούτης ταῖς θλίψεσι, φέρειν δ' ἀνάγκη γενναίως καὶ μὴ ἀποκηθῶν εὐθὺς τῆς Ἐκκλησίας (ὡς αὐτὸς ᾤψθη) διὰ παρατήσεως· ἔσται γὰρ σὺν Θεῷ, καὶ ἔγγυς ἔσται, συντέλεια τῶν δεινῶν· οὐ γὰρ δυνατὸν ἐπ' ἄπειρον ἐκτείνεσθαι τὰ κακὰ. Μὴ τοίνυν, μὴ ἀθύρει ταῖς ὁμοτάταις τοῦ ἀπανθρωποτάτου καὶ κακομηχανίου Παπανδρέου βεβλημέναις ἐπηρείαις. Μάθε παρ' ἐμοῦ πολλὰ καὶ νῦν πάσχοντος πρὸς τοῦ παρανόμου Λαυρεντίου ἐκπεπολεμηκότος μοι τὸν Ἀντιοχείας Ἰωακείμ ἀνινομοθετοῦντα τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ καὶ συναρπάσαντα καὶ τὸν ἀγιώτατον Ἱεροσολύμων Σωφρόνιον ἐπὶ γὰρ τούτῳ ἐκεῖ παρεγένονεν, ὥστε καὶ τὸν παρανομοῦντα Κύπρου συνοδικῶς καθαιρεθέντα δικαιώσαι καὶ τὸν Λαυρεντίον παρανόμως χειροτονηθέντα μάλᾳ ἀσυνέτως ἀθωοῦνται, οἷς ἡμεῖς ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας ἀγωνιζόμενοι καὶ τῷ θεῷ νόμῳ περιφραττόμενοι οὐδ' ὅσον ὑπείξαμεν ταῖς ἀκρίτοις κρίσει. Φυγὰς οὖν ὄχλητος ὁ Λαυρεντίος σὺν δυσὶ μύσταις ὑπελθόμενος καὶ τὸ παραποιημένον κράνος καὶ ἀντίπαλον τῆς ἱερᾶς τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας περικεφαλαίας· ταύτην γὰρ καλύπτραν ἐπενόησεν ὁ ἀνόητος τῆς αὐτοῦ παρανομίας. Οὐκ οἶδα δὲ εἰ παραχωρήσει καὶ τοῦτον Θεὸς τοῖς δαιωτάτοις πατράσιν, ὥστε τὸν παράνο-

μον ἐπίσκοπον καινομῆσαι καὶ περὶ τὰ ἄμικρα τὰ ἱερτικά, τὸν καὶ τῶν συνήθων ἀνάξιον, ἢ δὲ κρίσις τοῦ Ἀντιοχείας πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦ νόμου συγκριθεῖται παρ' ἡμῶν δημοσίᾳ ἀπεδοκιμάσθη. Ἀλλὰ τῶν καθ' ἡμᾶς ταῦτά σοι δεδηλώκαμεν εἰς τοσοῦτον· καὶ τὸν μέγαν Ἠλίαν, τὸ τοῦ θρόνου τούτου μετόχιον τελευτήσαντος, τοῦ καὶ σχεδὸν ἡμῶν ἀκόντων παρακεκρατηκότος παρακατάθετο τῷ ἱερῷ λογοθέτῃ χρώμενος συμμάχος εἰς ἐκδικήσιν τοῦ δικαίου τοῖς τιμίοις ἄρχουσιν. Ὁ Κύριος μετ' ἡμῶν.

(Ζρξ') Μεταχρητιωῶνος Σ' Ἰσταμένου.

Ἐν Αἰγύπτῳ.

ΤΑ ἌΝΘΗ.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΑΥΤΩΝ.

ΤΑ ἌΝΘΗ, τὰ πολυθέλεκτα ταῦτα τέκνα τοῦ ἔκρος, ἅπερ ἐν καταλλήλῳ ὄρῳ ἀνακλύπτοντα ἐκ τῶν κλύπων τῆς φύσεως, καταγοητεύουσι καὶ θημβουοῖσι σωματικούς τε καὶ ψυχικούς ὄρθλαμούς, τὰ ἔνθη, τὰ τερπνὰ ταῦτα δῶρα τοῦ οὐρανοῦ, ἀγαπῶνται πρὸ ὄλου ἐν γένει τοῦ κόσμου.

Τίς ἤθελε δυνῆθαι νὰ ἀποστραφῆ τὰ ὄρῳ ταῦτα πλάσματα, ὅταν κλύως ἐξετάζων εὐρίσκη ὅτι εἰσὶ τὰ μόνα ἐν τῇ φύσει ὄντα, ἅπερ ἐνεκομπώθησαν μόνον πᾶν ὅ,τι κλύον, εἰς χρώματα ἀναριθμητά, εἰς εὐωδίας θείας, μηδεμιᾶς ἀξιοῦντα προσοχῆς τὸ μὴ τοιοῦτον, τὰ ὄντα ταῦτα, ἅπερ πάντοτε γόνιμα εἰς θείλητρα, οὐδέποτε οὐδένα ἐκουσίως βλάπτουσι;

Καὶ τρώντι, κατ' ἐξαιρέσιν τὰ ἄνθη μόνα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔσχον πᾶν ὅ,τι ὄρῳ καὶ καλόν, οὐδὲν σχεδὸν παραδεχθέντα ἀντίθετον τούτου, καθάπερ συμβαίνει εἰς πᾶσαν τὴν φύσιν.

Πλεῖστα τῶν ἀνθῶν εἰσὶν ὄρῳ, διὰ τῶν ποικίλων αὐτῶν χρωμάτων ἀντανκλώμενα εἰς τὴν γλοερὰν φύσιν, ἧτις οὕτω ζωηρότερα ἀποβάνουσιν ζωογονεῖ καὶ τὴν ψυχρότεραν φαντασίαν.

Ἀλλὰ πάλιν ἔχουσι τὸ θείλητρον ἐν τῇ εὐωδίᾳ αὐτῶν, ἧτις πολλάκις μεθύσκουσα ἡμᾶς διὰ τῶν ἀρωμάτων αὐτῆς κατακτάται πάσας ἡμῶν τὰς αἰσθήσεις.

Σπάνιά εἰσι τὰ δύσοσμα.

Μία ἀξιοπρατήρητος ιδιότης φαίνεται εἰς τὰ ἄνθη.

Πᾶν εὐωδες ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ διαχέῃ τὴν ἡδύπνον αὐτοῦ εὐωδίαν εἰς τὰ περίε-

πᾶν ὅμως δύσοσμον, ἐξ αἰδοῦς οἰονεῖ συστελλόμενον, κρύπτει τὴν δυσσομίαν εἰς τὰ μυχιατάτα τῆς καρδίας αὐτοῦ.

Ἡ ὄρῳ αὕτη τῆς κτίσεως μερὶς κατὰ πάντας ἐν γένει τοῦς τύπους καὶ χρόνους ὑπῆρξεν ἐκ τῶν φιλάτων τῶ ἀνθρώπων ὄντων.

Ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις μεγάρους, αἱ κλίμακες, αἱ αἰθουσαι, οἱ θάλαμοι, αἱ τράπεζαι, κοσμοῦνται δι' ἄνθων.

Αὐτὰ εἰσὶν ἡ ὄρῳαί τερατα διακόσμησις τῶν φατωμάτων, αὐτὰ ὁ ἐπαγωγότατος στολισμὸς τῶν πλουσίων ἰούλων ἰοπλοκάμου κόρης.

Τὰ ἄνθη ἐν τῇ ἀξιοπρεπέει αὐτῶν ἔχουσι καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην.

Ὅσον εὐχάριστον δεικνύουσι εὐρίσκόμενα ἐν καλλιπρεπέει καὶ πλουσίαις μελάθροις, τὴν αὐτὴν καὶ πλείονα δύνανται νὰ δείξωσιν εὐρίσκόμενα ἐν τῷ μετριωτέρῳ θαλάμῳ. Διότι ἐν τῇ πολυτελείᾳ ἢ ὑπαρξίᾳ τῶν οὐδέποτε καθίσταται τόσον ζωηρὰ καὶ ἐπαισθητὴ ὅσον ἐν τῇ πενιχρότητι.

Ἐὰν ὁ πλούσιος περιτριγυρίζεται ἀπὸ ἄνθη, δὲν ζηλεύεται διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ πτωχοῦ.

Ὁ πτωχὸς ἢ μορεῖ νὰ στερηθῆ τοῦ ἐπιουσίου, τοῦτο ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει τοῦ νὰ τρέφῃ ἄνθη.

Βλέπω διερχομένην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου μεμαρμένην καὶ ῥακένδυτον γυναῖκα.

Τὸ βῆμά της εἶναι ταχὺ.

Φέρει εἰς τὰς χεῖρας γάστραν ἐντὸς τῆς ὀποιᾶς βλαστάνει ἴον.

Σφίγγει αὐτὴν περιπαθῶς μεταξὺ τῶν χειρῶν, λαθραῖον βίπτουσα βλέμμα ἐπὶ τοῦ φυτοῦ. . . . Μειδιξ.

Τὸ παράδοξον μειδίμα τὸ κοσμήσαν πρὸς στιγμὴν τὰ μελανὰ καὶ ξηρὰ χεῖλη της δεικνύει ὅτι τὸ φυτὸν ὅπερ φέρει καθίσταται αὐτὴν πρὸς στιγμὴν εὐτυχῆ.

Εἶναι δι' αὐτὴν εὐτυχία, ἢν οὐδεὶς δύναται νὰ ὑπεξαιρέσῃ.

Εἶναι εὐτυχία, ἢν δύναται νὰ μὴ στερηθῆ, ἢν καὶ στερηθῆ τσοσούτων ἄλλων. . . .

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς τὸ ὄρῳ ἐκεῖνον φυτὸν διαχέει πλήρη ζωηρότητα ἐν τῷ τόσον θλιβερῷ καὶ σκοτεινῷ θαλάμῳ αὐτῆς, καθωραίζον ὅπῃ μᾶλλον ἢ παράθυρον, ὅπῃ ἦν ἢ δυστυχῆς ἐν καιρῷ χειμῶνος, με βράκη ἔφραττεν.

Ὅποια νῦν διαφορά!

Τὰ ἄνθη λοιπὸν εἶναι ἡ ἀδυναμία ὄλου ἐν γένει τοῦ κόσμου.

Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει τὰς ἀδυναμίας του, πολλάκις παραδόξους, καταπληκτικὰς, ἰδιοτρόπους ὄλως.

Ἡ ἀδυναμία ὅμως ἀτόμου τινὸς πρὸς τὰ ἄνθη ἐστὶν εὐγενής, διότι δεικνύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔχει ἀδυναμίαν εἰς τὰ θελκτικώτερα ὄντα τῆς φύσεως.

Πᾶς ἔχων ἀδυναμίαν εἰς ὅσα θελκτικὰ ἐστὶν ἄνθρωπος ἔχων ἀρκετὴν δόσιν καλαισθησίαν. Ἄνθος ἢ φυτὸν, ὅπερ ἐνθὸ δύναται νὰ καταπατήσῃ ὑπὸ τοῦς πόδας του, θεωρεῖ παντὸς ἄλλου ἀνώτερον προσπαθῶν παντὶ σθῆναι ὅπως ἐνισχύσῃ ἐν αὐτῷ τὴν ζωτικὴν ἀνάπτυξιν, δεικνύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐν τῷ ὄλικῷ σώματι του τρέφει συνάμα τὴν ἀγλαωτέραν τῶν ψυχῶν.

Φαντάσθητι, σὺ ἐραστὰ τῶν ὄντων τούτων, σὺ ἄνθρωπε, ὅστις ἀπὸ τοῦ μικροσκοπικοῦ κόκκου, ὃν ἐπιμελῶς ἐν τινι γωνίᾳ τοῦ κήπου σου ἐσπειρας, φαντάσθητι τὸ ἐξ αὐτοῦ φυὸν ὄρῳιον φυτὸν, ὅπερ ἐπαισθητῶς αὐξάνον ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ὑπὸ τὰ βλέμματά σου, ἀναπτύσσει κλώνας, φύλλα· φαντάσθητι ἐπερχομένην καὶ τὰς μεγαλειτέρας δρυὸς ἐκρίζουσας θύελλαν, ἧτις ἀναιδῶς καὶ ἀνευ τῆς ἀδείας σου ἐκρίζοι τὸ μόνον, ὃν ὅπερ σοὶ ἐχορήγει τὰς εὐτυχιστέρας στιγμὰς.

Τί γίνεσαι τότε;

Καταντῆς εἰς ἀπελπίσιαν!

Ὁὐ προὔτιμας πᾶν ἄλλο ν' ἀπολέσῃς ἢ τὸ φυτὸν ἐκεῖνο.

Καὶ ὅμως τὸ φυτὸν ἐκεῖνο δύνασαι νὰ ἀνακτίσῃς, ἐνθὸ ἐκεῖνο τὸ πᾶν ἄλλο πιθκνὸν ἀπόλεσας διὰ παντός.

Ἄλλ' ἡ ἀδυναμία!!

Αὕτη ἐστὶν εὐγενής.

Ὁ ἔχων λοιπὸν ἀδυναμίαν εἰς πολλὰ ἄλλα ἀντικείμενα, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται τὴν ἐλαχίστην διὰ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη, ἐστὶν ἄνθρωπος αἰσθημάτων οὐχὶ εὐγενῶν.

Ἐχει τὴν καρδίαν σκληρὰν.

Οὐδέποτε δύναται ἐκ καρδίας νὰ ἀγαπήσῃ.

Νὰ ἀγαπήσῃ;! Ἀγάπη λοιπὸν καὶ ἄνθη εἰσὶ συνώνυμα. . . .

Τὸ ἄνθος ἀνοίγον τὰ πέταλά του τὰ βόδινα, ἐκχέει ἀρώματα καθηδύνοντα σῶμα τῆς καὶ ψυχῆς.

Ὁ ἔρωσ ἀνοίγων τὰς πτέρυγας του και ἰπτάμενος και ἑναγκαλιζόμενος σε ἐν στιγμῇ καταλλήλῳ, σὲ καθιστᾷ ἀληθῶς εὐτυχῆ.

Τὸ ἄνθη και ἐν τῷ γήρατί σου ἀναπολοῦσι ζωηρὰς ἀναμνήσεις.

Ὁ ἔρωσ και ἐν τῇ λήθῃ αὐτοῦ ὑπομιμνήσκει στιγμὰς εὐτυχείας.

Ἐν ἄνθος σημαντικόν ἐστὶν ἀληθῆς εὐτυχία.

Μία στιγμή ἀληθοῦς ἔρωτος ἐστὶν ὁλόκληρος εὐτυχῆς ζωῆ.

Υπάρχουσι φυτὰ ὑπὸ τῶν ὁποίων τὴν σκιὰν ὁ καθεστῆς ἄφρων εὐρίσκει πολλάκις τὸν θάνατον.

Υπάρχει ἔρωσ, ὃν ἀφρόνως τίς ἐγκολπῶθεις, ἐγκολποῦται πολλάκις τὸν θάνατον.

Υπάρχουσι φυτὰ δηλητηριώδη.

Ἀλλὰ μήτοι και ἔρωσ δηλητηριώδης δὲν ὑπάρχει;!!

Κατόπιν τυρβώδους χορευτικῆς ἐφεισπερίδος ἔνθα διήνυσας ὥρας εὐτυχίας ἀρετὰς ἐν τῷ μέσῳ πολυπληθοῦς ἔσμου, ἀφροῦ κεκομηκῶς κατακλιθῆς ἐν τῇ κλίνῃ σου, ἔνθα ἡσύχως ὑπνώττεις, φαντάσθητι σεαυτὸν ἐγειρόμενον αἴφνης ἕνεκα τρομακτικωτάτου ὄνειρου ὁπέρ σου ἐπλήρωσε τὴν κεφαλὴν τῶν μάλλον συγκεχυμένων σκηνῶν. Ἐγείρεται... φέρεις τὸ βλέμμα σου ἐντὸς τοῦ θαλάμου σου ὡπως βεβαιωθῆς ἐὰν εὐρίσκησαι εἰς μέρος ἀσφαλές. Αἴφνης τὸ πλανώμενον βλέμμα σου διακρίνει ἐπὶ τῆς τραπέζης ῥόδον ἡμιμαραμένον.

Εἶναι τὸ ῥόδον τῆς ἐφεισπερίδος!...

Ἀναμνήσεις πολλὰ, ἰδέαι συγκεχυμέναι, σκέψεις σκοτειναὶ και θορυβώδεις, εἰσχωροῦσαι εἰς τὸ πνεῦμά σου ὑπενθυμίζουσιν ἀμέσως τὴν ὥραιαν και λεπτὴν χεῖρα, ἣτις κατεδέχθη νὰ σοὶ προσφέρῃ τὸ ῥόδον ἐκεῖνο.

Θὰ ἐπόθεις ὡπως σοὶ ἐπετρέπετο νὰ ἑναποθέσης φίλημα τυρφερόν ἐπὶ τῆς ὥραιας ἐκείνης ἀβρᾶς χειρός.

Σκέπτεσαι ἐφ' ἱκανόν· ἐγείρεσαι και ἐντὸς ποτηρίου ἐμπεριέχοντος ὀλίγον ὕδωρ, θέτεις τὸ ῥόδον ἐκεῖνο, ὅπερ μετὰ μίαν ὥραν ἀνακτάται τὴν θαλερότητα αὐτοῦ.

Εὐχεται: Ὅπως τὸ ῥόδον ἀνέθαλεν ἐν τῷ ψυχρῷ ὕδατι, οὕτω και ἄλλο τι νὰ θάλῃ ἐν τῇ ψυχρᾷ καρδίᾳ της...

Τὸ δὲ προκαλέσαν πάντα ταῦτα; ΕΝ ΑΝΘΟΣ!

Ἴδου και μία ἐρωτόχρος τῶν ἀνθέων παρὰ φρασίς κατὰ τὸν βαθὺν και σκοτεινὸν Βαλζάκ.

«... Ἐπὶ τοῦ εὐρυχώρου αὐχένος δοχείου ἐκ πορσελαίνης ὑποθέσατε, λέγει, ὅτι τὰ ὥραία ταῦτα πλάσματα ἔχουσι πᾶν ὅτι ἀβρόν και διαλελυμένον, φλόγας τε και ἀκάνθας, ἄνθη λογχοειδῆ και λεπτοφυῆ, καυλοῦς και μίσχους βεβασανισμένους ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ δέματος, πάντα ταῦτα περιεστραμμένα, ὅπως αἱ ἐπιθυμίαι ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς. Ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ σχοινοτενοῦς τούτου ἐρωτικῶν χεῖμαρρου, ὅστις ὑπερεκχειλίζει τὸ δοχεῖον, ὑποθέσατε ὅτι ἐξέρχεται λαμπρότατος ἐρυθρὸς μήκων συνωδευμένος ὑπὸ τῶν βαλάνων του, ἐτοιμῶν ἵνα ἀνοίξωσιν, ἀνανάσων τὰς φλόγας τοῦ πυρὸς αὐτοῦ ἄνωθεν τοῦ ἀστεροειδοῦς λευκοῦ ἰάσμου, και κυρίαρχος τῆς ἀκαταπάστου βροχῆς τῆς γύρωσ του, ἣτις ἐστὶν ὥραϊον νέφος, ὅπερ σκαρδαμύσσει εἰς τὸν ἀέρα, και ὅπερ ἀντανάκλῃ εἰς τὸ φῶς διὰ τῶν μυρίων στιλπνῶν αὐτοῦ ψημάτων! Ποία γυνὴ μεθυσθεῖσα ἐκ τῆς ἐπαφροδίτου ἡδυπαθείας, τῆς ἐγκεκρυμμένης ἐν τῷ βάθει αὐτῆς τῆς ἀνθοδέσμης, δὲν θὰ ἐνοήσῃ τὴν πολυτέλειαν ταύτην τῶν ταπεινῶν τούτων ἰδεῶν, τὴν λευκὴν ἐκείνην τυρφερότητα ἐξ ἀδαμάστων εἰσέτι παραχῶν θορυβουμένην, και τὴν ἐρυθρὰν ταύτην ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν, ἣτις μίαν εὐτυχίαν ζητεῖ εἰς ἐκατοντάκις ἐπαναρξαμένην πάλιν, πάλιν ὑποχωροῦσαν εἰς τὰ πάθη, πάλιν ἀκάματον, πάλιν ἀένανον; Θέσατε τὰς ὀλίγας ταύτας ἀνθώδεις γραμμὰς εἰς τὸ φῶς ἐνός ἐξώστου, και θὰ ἴδητε ἐν τῷ φωτὶ τὰς χλοερὰς λεπτομερείας, τὰς λεπτὰς ἀντιθέσεις, τὰ ζωηρὰ κοσμήματα, ἐν οἷς ἡ ὥραία ὑμῶν θέλει διακρίνει ἐν ἄνθος μᾶλλον τῶν ἄλλων ἠνεωγμένον, ἐκ τοῦ ὁποίου ῥέει ἐν δάκρυ!! Μετὰ τὸ δάκρυ τοῦτο εἰς ἄγγελος δέον νὰ κρατήσῃ αὐτήν».

Τὰ ἄνθη δὲν συμεριζόνται τὰ ἀνθρώπινα δυστυχήματα.

Δὲν παραδέχονται τὸ τοῦ ποιητοῦ Βερναρδάκη

«Ὅ,τι καλόν, ὅ,τι ὄρατον εἰς τὴν γῆν αὐτὴν νὰ πάσῃ και νὰ κλαίῃ πάντα πέπρωται.

Τὰ ἄνθη οὐδὲ πάσχουσιν οὐδὲ κλαίουσιν.

Ταῦτα πάντοτέ εἰσιν εὐτυχῆ ὁλόκληρος δὲ ἡ ζωὴ αὐτῶν ἐστὶν ἐπίζηλος.

Ἡ μικρὰ ἡλικία αὐτῶν εἰς φυλλώματα και εἰς κάλυκας ἐστὶ χερύεσσα.

Ἡ ἀνάπτυξις ὅλως γοητευτικὴ.

Τὸ γήρας μετὰ τῆς ἀποσυνθέσεως, τὸ τὸσον δύσμορφον εἰς τὰ ἄλλα ὄντα, οὐδὲ ὅλως ἀποφαίνεται εἰς αὐτὰ.

Ὁ θάνατος τῶν ἀνθέων ἐστὶ ταχύς.

Εἶναι ἄφρονος ἀπαλή χιῶν καλύπτουσα αὐτὰ...

Τὰ ἄνθη μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων εἰσὶ τὰ στενώτερον πρὸς ἡμᾶς συνδεδεμένα.

Φαίνονται συμεριζόμενα τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν.

Εἰσχωροῦσιν εἰς πάσας τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τὰς περιστάσεις.

Ἐν ταῖς ἑορταῖς εἶναι τὸ σύμβολον τῆς εὐτυχίας ἢν ἐπεύχονται ἡμῖν.

Ἐν τῇ ποιήσει εἶναι τὸ νοστιμώτερον καρύκευμα.

Ἀναμειγνύονται εἰς τὰς διασκεδάσεις ἡμῶν.

Εἰσέρχονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Παρευρίσκονται και εἰς τοὺς χορούς. Εἰς τὰ δημόσια καταστήματα στολιζοῦσι τὰς καλλιτέρας τοποθεσίας, πολλάκις μάλιστα κατέχοντα τὴν πρώτην θέσιν.

Οὐδεμία δύναμις, οὔτε αὐτοκρατορικὴ, οὔτε δημοκρατικὴ, ἐδυνήθη νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑπαρξίν των. Οὐδεμία λοιπὸν ἑορτὴ ἄνευ ἀνθέων, οὐδεμία νίκη οὐδὲ ποίησις χωρὶς στεφάνων, οὐδέποτε ἔρωσ και ζωὴ ἄνευ τῶν τυρφερῶν τούτων τῆς φύσεως τέκνων.

Και αὐτὴ δὲ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ζωὴ ὅταν σβεσθῇ!! και ἐν τῷ φερέτρῳ τῷ νεκρικῷ, και ἐπὶ τοῦ τάφου του πάλιν... ΑΝΘΗ!

Κ. ΜΕΤΑΣΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΜΑΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ.—Τὴν ἐσπεραν τῆς 10 δεκεμβρίου ὁ καθηγητῆς κ. Τύνδαλ ὠμίλησεν ἐν Fimbury circus «περὶ μικροσκοπικῶν τινῶν ὀργανισμῶν, περὶ τῆς γεννήσεως και περὶ τῆς λειτουργίας αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ». Τὸ θέμα τοῦτο ἐπραγματεύθη ὁ ἐπιστήμων ἀνὴρ ἐξετάζων τὸ ζήτημα τῆς αὐτομάτου γεννήσεως. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν περιέγραψε τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὑπαρχούσας διαφωνίας, εἶτα δὲ ἀφηγήθη τὰ ἴδια αὐτοῦ πειράματα και τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν.

Ὁ καθηγητῆς κ. Τύνδαλ ἐπλήρωσε φιάλας τινὰς ἐγγύματος ἐκ δρυκίων, βαφνίδων, βοείου και προβείου κρέατος, κλείσας δὲ στεγανῶς 60 ἐξ αὐτῶν ἐπεμφεν εἰς τὰς φιάλας. Ἐκεῖσε ἀρικόμενος ὁ κ. Τύνδαλ εἶδεν ἐξ φιάλας πλήρεις σκωληκοειδῶν ζωύφιων, ἀλλ' ἐξετάσας καλῶς αὐτὰς παρετήρησεν ὅτι εἶχον θραυσθῆ κατὰ τὴν ἀποτολήν. Αἱ λοιπαὶ φιάλαι ἦσαν σῶαι, τὸ δ' ἐν αὐτοῖς ἐγγύμα καθαρόν. Ἡ διαφθορὰ τοῦ περιεχομένου τῶν ἐξ φιαλῶν ἀποδοτέα εἰς τὴν μετὰ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος εἴσοδον ζωογόνων μορίων. Τέσσαρες ἕτεροι τῶν φιαλῶν κατεστράφησαν ὁλοτελῶς, πρὸς ἐξέταση δὲ ἐὰν ὁ ἀὴρ ἔχῃ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ζωογόνον ἐνέργειαν, 23 τῶν ὑπολειφθεισῶν φιαλῶν ἠνέωξεν ἐν ἀχυρῶνι θραύσας τοὺς λαίμους αὐτῶν, τὰς δ' ἐπιλοίπους 27 μετήνεγκεν ἐπὶ ὄρους εἰς ὕψος 200 ποδῶν, ἐκεῖ δὲ ἠνέωξεν αὐτὰς μετὰ προσοχῆς, καταστρέφων διὰ τοῦ πυρὸς πᾶν ἐνδεχόμενον ζωτικὸν στοιχεῖον ἐπὶ τοῦ ἐργαλείου αὐτοῦ εὐρισκόμενον. Προσέτι ἐφρόντισεν ὥστε κατὰ τὸ ἀνοίγμα τῶν φιαλῶν νὰ ἴσταται εἰς τρόπον δι' οὗ ὁ ἀνεμος νὰ μὴ πνέῃ ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὰς φιάλας.

Ἀκολουθῶς μετεκόμισεν ἀπάσας τὰς φιάλας οὐκαδὲ και ἀνῆρτησεν αὐτὰς ὑπεράνω τῆς θερμοστρας· μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας 21 ἐκ τῶν 23 φιαλῶν, αἵτινες ἀνεψήθησαν ἐν τῷ ἀχυρῶνι, ἔβρισαν σκωληκοειδῶν ζωύφιων, ἐνῶ αἱ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἀνοιχθεῖσαι 27 φιάλαι οὐδὲν εἰδείκνουν ζωτικὸν σημεῖον ἐν αὐταῖς. Τὰς τελευταίας ταύτας διετήρησεν ἐπὶ τρεῖς ἔτι ἐβδομάδας, ἀλλὰ και πάλιν ἕμενον καθαρά. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πειράματος τούτου καταδείκνυσι σαφέστατα, ὅτι τὸ παράγον τὰ ζωύφια δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ καθαρὸς ἀὴρ, ἀλλὰ μόρια τινὰ ἐν τῷ ἀέρι εὐρισκόμενα. Ἐὰν τὸ ἐγγύμα ἐκτεθῆ εἰς ἀτμοσφᾶραν ἀκίνητον διὰ τοῦ πυρὸς καθαρίζομένην, οὐδέποτε σήπεται· και τὸ κρέας ἐπίσης οὕτω θερμαινόμενον οὐδέποτε βλάπτεται. Παρὰ πολλῶν ἐρρήθη, ὅτι ὁ διὰ τοῦ πυρὸς καθαρισθεὶς ἀὴρ οὐδὲ ὅλως δύναται νὰ διατηρήσῃ ζωὴν· ἀλλ' ὁ καθηγητῆς πρὸς ἀπάντησιν περιέγραψε τὸ ἐξῆς πείραμα, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἀὴρ καθαρίζεται μόνος. Κατεσκεύασεν ὑάλινον κιβώτιον, κεκαλυμμένον ἔσωθεν ὑπὸ στρώματος γλυκερίνης. Τὰ μόρια τῆς ἐντὸς τοῦ κιβωτίου περιεχομένης ἀτμοσφᾶρας πίπτοντα συνεπίεψεν τῆς βικρύτητος αὐτῶν εἰς τὸν πυθμένα προσεκολλῶντο τῷ γλυκερίνῳ, μετὰ δὲ τινὰ καιρὸν πυκνὴ ὑποστάθμη εἰδείκνυεν ὅτι ὁ ἐν τῷ κιβωτίῳ ἀὴρ ἦν καθαρὸς. Σωλῆνες κατεσκευασμένοι τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ σταματῶσι τὰ ὕλικά μόρια, εἰσῆγον νέον ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα εἰς τὸ κιβώτιον. Ἐν αὐτῷ ἐξετέθησαν ἐν διαστήματι ἔτους εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἀτμοσφᾶρας 50 περίπου ἐγγύματα, ἅτινα πάντα

διετήρησαν τὴν γλυκύτητα καὶ τὸ διαφανὲς αὐτῶν, ἐνῶ ὅμοια ἔγχυματα ἐκτεθέντα εἰς τὸν συνήθη ἀέρα ἔγεμον μετὰ παρέλευσιν δύο ἡμερῶν σκωληκοειδῶν ζωύριων. Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα οὐδεμίαν ἐπεδέγοντο ἀμφιβολίαν ἢ ἀβεβαιότητα, λέγει ὁ βήθεις καθηγητῆς, διότι οὐδὲν παρεδέχετο, εἰ μὴ πολλὰς ἐκάμνε δοκιμὰς. Ἐν διαστήματι δύο ἐτῶν δεκαεξήκοντα περίπου φιάλας μετεχειρίσθη εἰς τὰ ἑαυτοῦ πειράματα.

Ὁ κ. Τύνδαλ ἔδειξε ἀκολούθως δύο φιάλας, ὧν ἡ μία περιεῖχεν ἀνάλυσιν ἀλατώδη ἢ μεταλλικὴν, ἡ δὲ ἑτέρα ἔγχυμα βραφανίδος· εἶπε δὲ ὅτι εἰ μολύνη αὐτὰς διὰ τῆς αἰχμῆς λεπτοτάτης βελόνης ἀπὸ προηγουμένως ἐμβάψῃ εἰς ἔγχυμα ζωτικὰ μόρια περιέχον, αἱ φιάλαι αὗται αἰ ἀπὸ ἐξ ἡδὴ μηνῶν καθαρὰ διατελέσασαι θέλουσιν ἐντὸς 24 ὡρῶν πληρωθῆ σκωληκοειδῶν ὀργανισμῶν. Ἐὰν ὅμως διὰ τεμαχίου ἀχύρου, βρανὸς ὕδατος εἰσαχθῆ ἐντὸς τῶν βήθεισῶν φιαλῶν, μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὸ ἔγχυμα τῆς βραφανίδος γέμει σκωληκῶν, ἐνῶ ἡ ἀλατώδης ἀνάλυσις οὐδὲν δείκνυσι σημεῖον ζωτικῶν μορίων. Τοῦτο ἀποδείκνυσιν, ὅτι ἡ ἀλατώδης ἢ μεταλλικὴ ἀνάλυσις ἔχει μὲν τὴν ιδιότητα νὰ διατρέφῃ τὰ ζωύρια, στερεῖται ὅμως τῆς δυνάμεως τοῦ γονιμοποιῆσαι τὰ ὠὰ αὐτῶν. Ὅμοιότρόπως καὶ τὰ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ εὐρισκόμενα μόρια δύνανται νὰ παραγάγῃ ζωύρια ἐν τῷ τῆς βραφανίδος ἔγχυματι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐν τῇ ἀλατώδει ἀναλύσει. Ὄντε κατεδείχθη ἐσφαλμένη ἡ γερμανικὴ θεωρία, καθ' ἣν ἐπειδὴ ἡ ἀλατώδης ἀνάλυσις δὲν δέχεται τὴν γονιμότητα αὐτῆς ἐκ τοῦ ἀέρος, ἔπεται ὅτι καὶ τὸ τῶν βραφανίδων ἔγχυμα δεῖον νὰ μὴ λαμβάνῃ τὰ ζωύρια αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἐτέρα ἐσφαλμένη γνώμη ἐπεκράτει ὅτι, ἐπειδὴ τὰ σκωληκοειδῆ ζωύρια εἶναι λίαν εὐαίσθητα εἰς τὴν θερμότητα, εἰς τοῦτο βασιζόμενοι τέλος ἔλεγον ὅτι καὶ τὰ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ γόνιμα μόρια δύνανται ἐπίσης νὰ καταστραφῶσιν ὑπὸ τῆς θερμότητος. Οὐχ οὕτως ὅμως συμβαίνει, καθόσον τὰ μόρια ταῦτα δύνανται ν' ἀψηφίσωσι ὀκτώρων βρασμόν. Ὁ καθηγητῆς ἠδυνήθη νὰ καταβάλῃ τὴν δυσκολίαν ταύτην θερμαίνων τὸ ἔγχυμα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ καταστρέφων οὕτω τὰ γόνιμα μόρια κατὰ τὴν γονιμοποίησιν αὐτῶν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ.

Ἀγγέλλεται εἰς ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ ἐνθαυθα πρό τιμος συστάντος Διδακταλικοῦ Συλλόγου ὅτι ἐν τῇ γενομένῃ τῇ 14 ὑπερμεσοῦντος γενικῇ συνεδριάσει προτάθησαν πρὸς συζήτησιν ἐν ταῖς γενικαῖς συνεδριάσεσι τοῦ πρώτου τούτου συλλογικοῦ ἔτους τὰ ἐπόμενα μαθήματα.

α'. Τί ἐστὶ δημοτικὴ παιδείσις καὶ τίνα τὰ ὅρια καὶ μαθήματα αὐτῆς.

β'. Ἡ ἐπικρατοῦσα διάκρισις τοῦ λεγομένου ἐλληνικοῦ καὶ ἀλληλοδιδασκτικοῦ σχολείου πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ ὕψισταμάνῃ;

γ'. Ἐν περιπτώσει συγχωνεύσεως τοῦ ἄχρι τοῦδε ἐλληνικοῦ καὶ ἀλληλοδιδασκτικοῦ σχολείου εἰς ἓν, πῶς πρέπει νὰ ὀνομασθῆ, κατὰ τίνα μέθοδον νὰ ὀργανωθῆ, καὶ πόσας τάξεις νὰ περιλαμβάνῃ;

δ'. Ἐπειδὴ ἅπασαι αἱ κοινότητες δὲν δύνανται νὰ διαιτηρῶσιν ἰσοβάθμια σχολεῖα, εἰς πόσους βαθμοὺς διακριτέα ταῦτα καὶ ἐκ πόσων τάξεων τοῦ ἐκάστου βαθμοῦ;

ε'. Ἡ νηπιαγωγικὴ δεῖον ν' ἀποτελῆ ἀνεκτόσπαστον μέρος τῆς παρ' ἡμῖν δημοτικῆς παιδείσεως; Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει πῶς παραδεκτέα παρ' ἡμῖν; Ὡς ἔχει παρὰ τοῖς ἑσπερίοις ἔθνεσιν, ἢ πῶς τροποποιουμένη;

ς'. Ἐν τοῖς σχολείοις διδασκτέα ἢ νέα ἐλληνικὴ γλῶσσα; Ἐκ τίνος δὲ τάξεως πρέπει νὰ ἀρχηται ἡ διδασκαλία τῆς ἀρχαίας;

ζ'. Ἡ διδασκαλία ταύτης πρέπει νὰ γένηται διὰ τῆς λεγομένης ἐξ ἡ γήσεως, ἢ διὰ μόνου λεξιλογίου, καὶ καθ' ὅλας τὰς τάξεις, ἢ εἰς τίνας;

Παρακαλοῦνται οἱ βουλόμενοι ν' ἀνακοινώσωσιν εἴτε ἐγγράφως εἴτε προφορικῶς τὰς περὶ τῶν θεμάτων τούτων ἑαυτῶν γνώμας. Ἐν ταῖς συνεδριάσεσιν ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἐν μεταφράσει ἀνάγνωσις πραγματειῶν ἀντικείμενα ἔχουσῶν τὰ προκείμενα θέματα.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ, ΤΟΚΕΤΟΙ, ΘΝΗΣΙ-

ΜΟΤΗΣ, ΓΑΜΟΙ. — Ὁ ἐνιαύσιος καταστατικὸς πίναξ τοῦ 1877 ὑπὸ τοῦ κ. Hübner δίδει τοὺς ἐσπεμένους ἀριθμοὺς περὶ τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ ἐν Εὐρώπῃ. — Ἐπὶ 10,000 κατοίκων, ὁ πλείων ἀριθμὸς τῶν τοκετῶν ἀνήκει εἰς τὴν Γερμανίαν (406), ὁ δὲ ἐλάχιστος εἰς τὴν Γαλλίαν (262). τὴν μέσθην κατέχει ἡ Ῥωσσία 300 τοκετοὺς ἐν μυρίοις κατοίκους ἀριθμοῦσα. Ἡ μείζων θνησιμότης παρατηρεῖται ἐν Αὐστρουγγαρίᾳ ἀριθμοῦσῃ 352 θανάτους ἐπὶ δεκαεξήκοντα ψυχῶν, ἡ δὲ ἥττων ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀριθμοῦσῃ 220 μόνον θανάτους. Τὴν πρώτῃ ἐν τοῖς γάμοις κατέχει τὰξιν ἡ Γερμανία (90 γάμοι ἐπὶ 10,000 κατοίκων), εἶτα ἐπέρχονται κατὰ σειράν ἡ Αὐστρία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἰσπανία, ἡ Ἰταλία, ἡ Μεγάλη Βρετανία καὶ ἡ Ῥωσσία (68 γάμοι ἐπὶ 10,000 ψυχῶν).

Ὁ ὑπεύθυνος Ε. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΥΠΟΙΣ ΒΟΥΤΥΡΑ καὶ Σ^α.